ክፍል 6
የመጨረሻው ቀን ሲመጣ

የመጨረሻው ቀን ጅማሬ እጅግ ፈጥኖ ደረሰ። አንድ ቀን ፍሬ ቢሮ ገብታ ገና ሥራ ሳትጀምር ስልክ ተደወለ፡፡ ሰዓቷን ተመለከተች፤ ለቢሮ መግቢያ ሰዓት አሥር ደቂቃዎች ይቀራሉ። ስልኩን አነሳችው፤ የሴት ድምጽ ሰማች።

"ጤና ይስጥልኝ..." አለች መነጋገሪያውን እንዳነሳች።

"መልዕክት ነበረኝ" አለች በወዲያኛው ጫፍ ያለችው ሴት።

"ከየት ነው?" ድንጋጤ ቢጤ በውስጧ አለፈ።

"ከፈቃደ"

"ፈቃደ ከእኔ ምን ጉዳይ አለው?" ድንጋጤዋ ወደንዴት ተለወጠ። ካለች በኋላ ግን በራሷ ተናደደች።

ፈቃደ የልጆቹን ደህንነት እንኳ ከጠየቀ ሁለት ዓመታት አልፈውታል። ለተወሰነ ጊዜ የገንዘብ ተቆራጭ ሲያደርግ ቆይቶ ሁሉም ነገር ሙሉ ለሙሉ ከተቋረጠ ሁለት ዓመታት አልፈዋል።

"በጣም ይፈልግሻል?" አለች ሴትዮዋ።

"ለምንድነው የሚፈልገኝ?" ፍሬ ግራ ተጋባች።

"እርሱን ስትመጭ ታውቂዋለሽ"

"የት ነው የምመጣው? ደግሞስ ለምን ራሱ አያናግረኝም?"

"ማናገር ስለማይችል ነው፤ ግን ይሞክር" ለተወሰነ ጊዜ ፀጥታ ሆነ፡፡

የፍሬ ልብ መምታት ጀመረች። በስልኩ ውስጥ ድምጽ ሰማች፡፡ የፈቃደ ድምጽ ነው ብላ ለመቀበል ግን በፍጹም አልደፈረችም። ያነጋገረቻትን ሴት ድምጽ እንደገና ሰማችው።

"ምን ሆኖ ነው?" አለቻት ሴትዮዋን።

"ታሟል ልጆቹን እንድታሳይው ግን ይፈልጋል" አለች። ምንም ሳታቅማማ አድራሻውን ብቻ ጠየቀቻትና በመጀመሪያ ግን ብቻዋን እንደምታየው ነገረቻት።

"እባክሽን አትዘግይ" አለች ሴትዮዋ።

ፍሬ የዚያኑ ዕለት አዲስ አበባ ሄደች። በተሰጣት አድራሻ መሰረት ያለምንም ችግር ፈቃደ ያለበትን ቤት አገኘችው። ዐይኖቿን ግን ማመን አቃታት፤ ፈቃደ ነው ብላ ለመቀበል ጊዜ ወሰደባት። ከአልጋው አጠገብ ትንሽ መቀመጫ ላይ ተቀምጣ ለደቂቃዎች ተመለከተችው፡፡ ከአፏ የሚወጡ ቃላት ግን አልነበሯትም። የፈቃደ ዐይኖች እንባ ማፍሰስ ጀመሩ፤ በፊት ለፊት ሊያያት አልደፈረም ጣሪያውን እየተመለከተና እንባው በጉንጮቹ እየወረደ

"ይቅርታ ልጠይቅሽ አልደፍርም፤ ግን..." ሳግ ተናነቀው፤ መናገር አልቻለም፤ ስቅስቅታው ስጋ የሌለውን ሰውነቱን ናጠው። እርሷም ልትቋቋመው አልቻለችም፡፡ በእርሱ ውስጥ ራሷን አየችው። መድፈር እንዳለባት ራሷን አሳመነች።

"ምን ሆነህ ነው?" አለችው።

"እንደምታይኝ ነው የሆንኩት ቤተሰቦቼ ግን አያውቁም" አላት። "ብዙ የምቆይ አይመስለኝም..." እንደገና እንባው አቋረጠው።

"ተመርምረሃል?" አለችው ደግሞ።

"አዎን ተመርምሬአለሁ፤ እባክሽን አንቺም..." ንግግሩን ሊጨርሰው አልቻለም። ዝምታ በመሃላቸው ሰፈነ እርሷም በሀሳቧ አጠገቡ

አልነበረችም ሀሳቧ ወደ ልጆቿ ገሰገሰ። ልጆቿን አየቻቸው። ነገን አሰበችው መረራት።

"ምን እንዳደርግ አስጠራኸኝ" አለችው ድንገት ከሀሳቧ ጉዞ ተመልሳ።

"ለልጆቹ ብዬ አስጠራሁሽ! የአንቺንማ ምን እላለሁ ከአንቺ ሳይሆን ይቅርታውን ከእግዚአብሔር እየጠየቅሁ ነው፤ ይቅር የሚለኝ ባይመስለኝም" አለ ፈቃደ። ብዙ መቆየት አልቻለችም አልነበረባትምም። ሁለንተናዋ በጥላቻ የተመረዘ መሰላት፤ እናም ከፈቃደ አጠገብ መራቅ ነበረባት። እንደምንም ብላ ከራሷ ጋር ተሟግታ ለመውጣት ስትነሳ

"እግዚአብሔር ይቅር ይበልህ!" አለችው።

"ልትሄጂ ነው?" አለ ለመጀመሪያ ጊዜ በፊት ለፊት እያያት። እርሷን እያናገራት ከአልጋው ራስጌ ያለውን ደወል ተጫነው። አንዲት በእድሜ ከፍሬ ታናሽ ልትሆን የምትችል ሴት ገባች "እህቴ ናት" አለ ፈቃደ ለማስተዋወቅ።

"ፍሬሕይወት እባላለሁ" አለቻት ለትውውቅ እጇን ዘርግታ።

"አውቅሻለሁ" አለቻት እየጨበጠቻት "መጥተሽ ስላየሽው ደስ ብሎኛል፡፡ ስለአንቺ ሳያነሳ ውሎ አያውቅም የእውነትም ጥሩ ሰው ነሽ፡፡ በጣም አመሰግንሻለሁ" አለች ሴትዮዋ ከእንባዋ ጋር እየታገለች።

"አመሰግናለሁ" አለች ፍሬም እንባዋ እየመጣባት።

"ያንን የሰጠሁሽን አምጭው" አላት ደግሞ ሴትዮዋን። ዐይኖቿን እየጠራረገች ወጣች።

"አሁን የምሰጥሽ ለአንቺ ነው። ለልጆቹ የሚሆነው እዚሁ ይቀመጣል" አለ ፈቃደ በደከመ ድምጽ። እየደር ድምጹ እየቀነሰ የመጣ መሰላት።

"ለእኔ አያስፈልገኝም" አለችው ጠንከር ባለ ድምጽ።

"እባክሽን ፍርዬ በሰላም እንድሄድ እርጂኝ እባክሽ!" ድምጹ የበለጠ ቀነሰ። እሺታዋን በአንገቷ ገለጸችለት፤ ፈገግ ለማለት ሞከረ።

እህቱ የጠየቃትን ይዛ ተመልሳ መጣችና ሰጥታው ወጣች። "ትንሽ ናት፤ ቢሆንም..." አለና ፖስታውን ሰጣት ለፍሬ።

* * * *

ከፈቃደ ተለይታ ስትወጣ ሰው መሆን አስጠላት። "ለምን ተፈጠርኩ? ለምንስ ያን ሁሉ ስቃይ አልፌ ለዚህ ቀን ደረስኩ?..." ተክለኃይማኖት ቤተክርስቲያን አጠገብ መድረሷን ያወቀችው የመኪና ክላስክ ሰምታ ቀና ስትል ነው። ሳታመነታ ገባች፡፡ ተንበርክካ ስለሕይወቷና ስለልጆቿ ፀለየች እግዚአብሔር ይቅር እንዲለው ለፈቃደም ፀለየችለት። ምን ያህል እንደቆየች ትዝ አላላትም፤ ጸሎቷን ስትጨርስ ወጥታ በእግሯ ወደ ፒያሳ አቀናች።

ፈቃደን ከአእምሮዋ ልታወጣው አልቻለችም፡፡ ከእርሷ ሌላ ብዙ የለመደ ገላው ብዙ መዘዝ ይዞ መጣ። መቼ ራሱን እንዳወቀ ሳትጠይቀው በመቅረቷ ተናደደች። ያም ሆነ ይህ አልጋ ከያዘ ስድስት ወራት ማለፋቸውን እህቱ ነግራታለች። መመርመር እንዳለባት ወሰነች፡፡ "ተመርምሬ ቫይረሱ በደሜ ውስጥ መኖሩን ባውቅ ምን አደርጋለሁ? ለመሆኑ ማን ነው ሊንከባከበኝ የሚችለው? እናት የለኝ እህት የለኝ..." ሐዘን መንፈሷን ሰበረው።

እየለፈለፈ እርቃኑን የሚሮጥ እብድ አይታ ነው ወደገሀዱ ዓለም የመለሳት። አካባቢዋን ቃኘት አደረገችው፤ ከእብዱ ልትደበቅበት የምትችልበት ቦታ በመፈለግ። "ግን ለምንድነው ወደፒያሳ የምሄደው?" ራሷን ጠየቀች። መሄድ ያለባት ወደአውቶቡስ ተራ ነው፡፡ ወደመጣችበት ተመለሰችና ወደ ሲኒማ ራስ በሚወስደው መንገድ ታጠፈች፡፡ ዞር ብላ እንኳን ለማየት ስለፈራች በፍጥነት ተራመደችና ያገኘችው ታክሲ ውስጥ ገብታ ወደአውቶቡስ ተራ ሄደች።

አውቶቡስ ተራ ስትገባ የአዋሳ መኪና አላገኘችም፡፡ የሻሸመኔ መኪና ከፊት ለፊት ይጣራል። ሳታቅማማ ገባችና ባገኘችው ወንበር ላይ ተቀመጠች። ውሀ ጥም ድብን አደረጋት፡፡ ከንፈሮቿ መድረቃቸው ተሰማት፡፡ የሰውነቷም ትኩሳት የጨመረ መሰላት ፈራች! "ሊያመኝ ይሆን እንዴ?" ራሷን ጠየቀች። "አምላኬ ሆይ እባክህን ጽናትን ስጠኝ!" አለች ደግሞ ወደአውቶቡሱ ጣሪያ አንጋጣ።

ሀሳቧን መሰብሰብ አልቻለችም ድንገት ጋዜጣ ሻጭና ለስላሳ የያዘ ልጅ ተከታትለው መኪናው ውስጥ ገቡ። ለጥማቷ ለስላሳ ለተበተነ ሀሳቧ ማሰባሰቢያ ይሆናት ዘንድ ደግሞ ጋዜጣ ገዛች። በመጀመሪያ ለስላሳውን በአንድ ትንፋሽ ጭልጥ አደረገችውና ጠርሙሱን መለሰችለት። የጋዜጦቹን ዋና ዋና ርዕሶች እያየች ሳለች አንድ ሰው አጠገቧ ተቀመጠ። አንዱን ጋዜጣ አስቀርታ ሌሎቹን መመለስ ነበረባት፡፡ የአንዱን ዋጋ ከፍላ ሌሎቹን ስትመልስ
"እኔም ማንበብ ስለምፈልግ ላዋጣ!" አላት ሰውዬው። ቀና ብላ አየችውና "ግድየለም ሳታዋጣ ታነበዋለህ" አለችው።

ለጥቂት ደቂቃዎች ጋዜጣውን ተመለከተችና ድንገት አጣጥፋ አስቀመጠችው፡፡ አፍታም ሳይወስድባት በሀሳብ ጭልጥ ብላ ተጓዘች። ሰውዬው ምናልባትም ገርሟው ሊሆን ይችላል።

"ለዚሁ ነው እንዴ የገዛሽው?" አላት

"ውይ ይቅርታ" አለችና ጋዜጣውን ሰጥታው ተመልሳ ወደሀሳቧ ሄደች። ለተወሰኑ ደቂቃዎች ሲያነብ ቆየና ደግሞ
"ምነው ሀሳብ የያዘሽ ትመስያለሽ?" አላት በቀስታ። ፈቃደ ችግር ለገጠማት ሴት የሰጠው መፍትሄ ትዝ አላትና ተናደደች ሰውዬውን ጠላችው። ምንም አልመለሰችለትም ፊቷን ወደመስኮቱ አዙራ ዝም አለች።

"ችግርን መናገር የመፍትሔውን ግማሽ እንደማግኘት መሆኑን አታውቂም?" አላት ደገመና።

በብሶት የታጨቀውን ሆዷን ከፍታ ያሳየችው እስከሚመስላት ድረስ ተናዘዘችለት ከአንድ ነገር በስተቀር። በወሬዋ መሀል ደግሞ

"ለአንዲት ሆድ ለባሳት ሴት ሊቀርብ የሚገባው መፍትሄ ግን የፍቅር ጥያቄ መሆን የለበትም" አለች። ድንጋጤውን ከገጽታው ላይ አነበበች፤ ግራም የተጋባ፤ ጤናም የሌላት አድርጎ የገመታት መሰላት። ይቅርታ ጠየቀችው፤ እያወራችለትም ራሷን መቆጣጠር እያቃታት አነባች። ሕይወቷ...ልጆቿ...ቤተሰቦቿ...ማን የማይደቀንባት አለ፤ ሁሉም በዐይነ ህሊናዋ ፊት አለፉ። ልቧን መሪር ሀዘን አኅሳቆለው።

ሊያጽናናት ሞከረ፡፡ ከቆይታ በኋላ እንደምንም ራሷን ተቆጣጥራ ወደ እርሱ ዞር አለች፤ በጣም ማዘኑን ከገጽታው ላይ ብትመለከትም ፈገግ ለማለት ሞከረ።

"አይዞሽ እንጂ እያንዳንዱ ነገር ማለፉን እያወቅሽ? ሁሉም ያልፋል! አንቺ ደግሞ ጠንካራ መሆንሽን መገመት አልተቸገርኩም፤ ሕይወትም ለብዙዎቻችን እንዲሁ ናት። በፈጠረሽ ለሚያልፍ ነገር ራስሽን አትጉጂ..." ሲላት አቁመው የነበሩ የእንባ ዘለላዎች ተከታትለው ወረዱባትና ፊቷን እንደገና ወደውጭው አዞረች።

"እባክሽን እኔንም ሆድ አታስብሽኝ" አለ ሰውዬው ትከሻዋን ነካ አድርጎ። በእሺታ አንገቷን ነቀነቀችለት።

ውጭው መምሸት ጀምሯል እነርሱም ሻሸመኔ ሊደርሱ ጥቂት ቀርቷቸዋል። "አዋሳ ገብቼ ማደር እችል ይሆን?" አለችና ሰውየውን ጠየቀችው። "በፍጹም ልጆቼን ትቼ ማደር አልፈልግም ለጊዜውም ቢሆን" አለች ደግሞ መልሱን ሳትጠብቅ።

"ለምንድነው እንዲህ የምታከብጂው? ለምንድነው ራስሽን የምትጎጂው?" አላት ሰውዬው።

"መሆኑ ላይቀር ከወዲሁ ልቀበለው ብዬ እያሰብኩ እኮ ነው..." አለችው ሳታስበው።

"ምኑ ነው መሆኑ የማይቀረው?" አለና ጠየቃት ግራ ተጋብቶ።

“ኤች.አይ.ቪ. መመርመር እፈልጋለሁ” አለችው ደግሞ። መሆኑ የማይቀረው ምን እንደሆነ ፍንጭ መስጠቷ ያስደሰተው ይመስላል።

“ታዲያ ምን ችግር አለው እኔ አግዝሻለሁ” አላት ምንም ባለመደነቅ።

“ለምን አልገረመህም?” አለችው ከሁኔታው ምንም ለውጥ ስላላየች።

“ለምን ይገርመኛል፤ ከነገርሽኝ ታሪክ ይህንን መገመት እኮ በጣም ቀላል ነው፡፡ እንዴት አድርጌ እንደምጀምርልሽ እያሰብኩ ስለነበረ ነው እንጂ ማንሳቴ የማይቀር ነበር”

“ሀኪም ነህ እንዴ?” ብላ ጠየቀችው።

“ሀኪም እንኳን አይደለሁም ግን በኤች.አይ.ቪ. ዙሪያ መሥራት ከጀመርኩ ዓመታት ተቆጠሩ” አላት። ሲለያዩ ስሙንና መሥሪያ ቤቱን ነገራት። ዘሪሁን ይባላል።

በማግስቱ ጠዋት በቀጠሯቸው መሠረት ሄደች፤ ዘሪሁንን አገኘችው። ሊደረግላት የሚገባውን ሁሉ አመቻቸላት። ውጤቷ እስከሚነገራት አልተለየትም፤ ምንም ይሁን ምን የሚመጣውን ውጤት እንድትቀበል ሲመክራት ቆየ። በመጨረሻ የተጠበቀው ውጤት መጣ፤ ሊሆን እንደሚችል ብትገምትም እርግጠኛው ውጤት ሲመጣ ግን አቅም አጣች፡፡ የኤች.አይ.ቪ. ቫይረስ በደሟ ውስጥ አለ ብላ ለመቀበል ተቸገረች።

* * * *

ታረቀኝና የምወድሽ ዛሬ በጠዋት ተነስተዋል፤ እንደወትሯቸው እሁድን እስከረፋዱ ድረስ መኝታ ቤታቸው ውስጥ ላለመቆየት የወሰኑት ትናንት ነበር። ቅዳሜ የቢሮው መደበኛ የሥራ ቀን ባይሆንም ታረቀኝ ግን ቅዳሜ ሥራ ሳይገባ ውሎ አያውቅም። ይህን ልምድ እንዲያዳብር ያደረጉት የበፊት አለቃው ነበሩ።

“ቅዳሜ የሳምንቱን ሥራህን በነጻነት የምትገመግምበት ዕለት ነው። የቢሮህን በር የሚያንኳኳ ሰው በሌለበት፤ ስልኩ አሁንም አሁንም

በማይጮህበት፤የስብሰባ ሰዓት ደረሰ ብለህ በማትዋከብበት ቀን አእምሮህ በእርጋታ ብዙ ተግባራትን ሊያከናውን ይችላል። ያለፈውን ሳምንት አፈጻጸም ተመልክተህ ለሚቀጥለው ሳምንት የተሻለ ሥራ ለመሥራት ታቅዳለህ። ስለዚህ ቅዳሜ ከሰዓት በፊትን ቢሮህ ገባህ ማለት ቀሪ የእረፍት ጊዜህን ድንገት ስንቅር እያለ ከሚያስቸግርህ የሥራ ጉዳይ በመከላከል ሰላማዊ ጊዜ ላማግኘት ይረዳሃል፤ ሰኞ ሥራ ስትጀምር ከመዋከብ ያድንሃል” ይሉት ነበር።

ታዲያ ታረቀኝ ይህንን የእርሳቸውን ልምድ ተጋርቶ ሁልጊዜም ቅዳሜ ጠዋት ቢሮው ይገባል። ቅዳሜ ከሰዓት በኋላና እሁድ የቤተሰብና የማህበራዊ ጉዳዮች ጊዜያት መሆናቸውን የታረቀኝና የምወድሽ ያልተጻፈው የቤተሰብ ሕግ ይደነግጋል። የምወድሽ በተቻለ አቅም ሁሉ እነዚህ ጊዜያት የልጆቻቸው እንዲሆኑ ትፈልጋለች። ታረቀኝም ቢሆን አስገዳጅ ሁኔታ ካላጋጠመው በቀር ለልጆቹ የተመደበውን ሰዓት ለሌላ ጉዳይ ላለማዋል ጥረት ያደርጋል።

የትናንቱ ቅዳሜ ግን የተረጋጋ ስሜት እንዲኖረው አላደረገውም። ወደቤት ሲመለስ ድፍርስ ካለ መንፈስ ጋር በመምጣቱ የምወድሽ ያመመው መስሏት ደነገጠች።

“ምን ሆንክ?” አለችው ገና ሲገባ። እንደገባ ሶፋው ላይ ዘፍ አለ የተለመደውን ሰላምታውን እንኳ ሳያደርስ።

“ተይኝ የምወድሽ! ዓለምን በጣም ጠላኋት” አላት መረበሹ እየባሰበት።

“እንዴ ምን ተፈጥሮ ነው እንዲህ የመረረ ነገር የምታወራው?” የእርሱ ጭንቀት የተጋባባት ይመስል እርሷም ተጨነቀች።

“ለዘውዱ ደውየለት ነበር…”

“እና! ዘውዱ ምን ሆነ?” በጥያቄ አቋረጠችው።

“ዘውዱ እንኳ ምንም አልሆነም…”

"በናትህ ታረቀኝ አታስጨንቀኝ" ትእግስቷ አለቀባት።

"የፍሬሕይወት ባለቤት መታመሙን ነገረኝ"

"ታዲያ ይሄ ነው እንዲህ የረበሸህ፣ መታመም አዲስ ነው እንዴ? ደግሞስ ተፋተዋል አላልከኝም?" ጥያቄዎቿን ደረደረችለት።

"እንዳልሽው ምንም አዲስ ነገር የለም። ግን ህመሙ ለእርሷም እንደሚደርስና የልጆቿንም ነገር ሳስበው ነው እረፍት የነሳኝ" አለ ታረቀኝ ማዶ ማዶ እየተመለከተ።

የምወድሽ የፈቃደ ህመም ኤች.አይ.ቪ. መሆኑን ለመረዳት እንደገና መጠየቅ አላስፈለጋትም። በዝምታ ተዋጠች። ፍሬሕይወትንና ፈቃደን በአካል አይታቸው ባታውቅም በጣም የምታውቀቸው ይመስሏታል። በተለይም ፍሬሕይወት ታረቀኝ እንስቶ የማይጠግባት መሆኗ ልዩ ሥፍራ እንድትሰጣት አድርጓታል። ታረቀኝ ስለፍሬሕይወት ዘውዱ የሚነግረውን እያንዳንዱን ነገር ይነግራታል። የምወድሽ ነገር ታዲያ ሁሌም ይገርመዋል ታረቀኝን።

"ታውቂያለሽ የምወድሽ" አላት አንድ ቀን ታረቀኝ።

"ምኑን?" አለችው።

"በጣም እድለኛ ሰው ነኝ ብዬ የማምን መሆኔን"

"ለምን?" አለችው።

"ሀሳቤንና ስሜቴን በቀላሉ የምትረዳልኝ ሚስት በማግኘቴ!" አለና እቅፍ አድርጎ ሳማት።

"አንተ ደግሞ ጉረኛ ነህ! አሁን ይሄ ይህን ያህል ዕድለኛ መሆንን ይጠይቃል?" አለችው ፈገግ በላ።

"የእውነቱን ልንገርሽ ለኔ ትልቅ ስጋት ነበር፣ ማግባት የማልችል እስኪመስለኝ ድረስ ነበር የምጨነቀው..." አቋረጠችው

"አንተ ዛሬ ምን ሆነሃል?" አለች በመገረም።

"ዩኒቨርሲቲ እያለሁ ከነበረችኝ ጓደኛ ጋር የተለያየነው ባትረዳኝ በመቅረቷ ነበር፣ እናም በጣም አሳስቦኝ ነበር፣ አንቺን እስካገኘሁበት ዕለት ድረስ" አላት አሁንም እያቀፋት።

"እስኪ ንገሪኝ ስንቶቹ ሚስቶች ናቸው ስለሌላ ሴት መልካምነት ሲተረክላቸው የመስማት ትዕግስት ያላቸው፣ ስንቶቹስ ናቸው ይህን እየሰሙ እምነታቸው እንደጸና መቆየት የሚችሉ? አንቺ ግን በነጻነት ስለፍሬሕይወት እንዳወራ፣ ስለጥሩ ሰውነቷ እንድመሰክር፣ ዛሬም እንደምጨነቅላት እንድነግርሽ ነጻነት ሰጠሽኝ። ወደ ጥርጣሬ ከመግባት ይልቅ የማታውቂያትን ፍሬሕይወትን እኔን ሆነሽ ማየት ጀመርሽ። ታዲያ ከዚህ በላይ መታደል ምን ይገኛል?" አላት ደግሞ የውስጡን ስሜት በሚገልጽ አድናቆቱ።

"እኔም ዕድለኛ ነኝ! ነገርህ ሁሉ እንድትታመን የሚያደርግህ በመሆኑ ነው ያመንኩህ። ፍቅርህ የሚያረካኝን ያህል ግልጽነትህ ይደንቀኛል። የሰጠሁህን ነጻነት በአግባቡ መረዳትህ ደግሞ ትልቁ አቅምህ ነው። ምናልባትም ሌላ ሰው ቢሆን ይህን ነጻነት አለመጋፋቴን ከጅልነት ሊቆጥረውም ይችል ይሆናል። ለማንኛውም የጥሩ ሰው ምሳሌዬ መሆንህን ብታውቅ እንዲህ አትልም ነበር። ስናቻችለው ታዲያ ሁለታችንም እድለኞች ነን" አለችውና እቅፍ አድርጋ አጸፋውን መለሰችለት። ይህን በመነጋገራቸው አንዳቸው በአንዳቸው ላይ ያላቸው እምነት እየጠነከረ ፍቅራቸው እየሰመረ ሄደ።

"እንዲህ እናድርግ?" አለችው ከሀሳቧ መለስ ስትል።

"እንዴት?" የታረቀኝ ጥያቄ ነበር።

"የልጃችንን ልደት ነገ በጠዋት እቤታችን እናክብር፣ የፍሬን ባለቤት ለመጠየቅ ስንል የነገ ሽርሽራችንን እንሰርዘው፣ ዘውዱ አዲስ አበባ ከሆነም እናግኘውና ለፍሬሕይወት መደረግ ስለሚገባቸው ነገሮች እንነጋገር" አለችው።

“ለዚህ እኮ ነው የማደንቅሽ! ታዲያ ከኔ በላይ የታደለ ይኖራል? እንዴት አድርጌ ላመስግንሽ?” አላት ልባዊ በሆነ አነጋገር።

“እንድታመሰግነኝ አያስፈልግም፤ ለነገርከኝ ፍሬሕይወት ማዘን የማይችል ልቦና ሊኖረው የሚገባ ሰው መኖር ያለበት አይመስለኝም። በቃ! ይልቅስ አሁን ትካዜ አያስፈልግም፤ ተነስና ልጆቻንን ለማስደሰት የልደቱን ዝግጅት ከወዲሁ እንጀምረው” አለችው እየተነሳች።

“እስኪ አሁን ፊቴን ተመልከችው?” አላት ያዝ አድርግ።

“ምኑን?” አለችው።

“ስገባ የነበረኝን ገጽታና አሁን ያለሁበትን ስሜት! የእውነት መድሀኒቴ እኮ ነሽ!” አላትና እርሱም ከተቀመጠበት ተነሳ። “በመጀመሪያ ለዘውዱ ደውዬ ሀሳባችንን ልንገረው?” አላት ደግሞ ለዘውዱ ስልክ ለመደወል ስልኩን እየነካካ።

* * * *

ፍሬሕይወት አንድ ጠዋት ዘውዱን እንደምትፈልገው ነገረችው። “እቤት እመጣለሁ” አላት። ከሥራ መልስ እቤት ሲመጣና ልጆቹን ሲስማቸው የሆነ ስሜት አነበበችበት፤ የሚያውቀው ነገር ይኖረዋል ብላ ተጠራጠረች።

“ስለፈቃደ የሰማኸው ነገር አለህ እንዴ?” አለችው ልጆቹ ወደ መኝታ ቤት ሲገቡ።

“አዎን ፍርዬ! ስልክሽን የሰጠኋቸው እኔ ነኝ። ሂጂም ጠይቂዋለሁ” አላት። ምን እንደምትቀጥል ግራ ገባትና ዝም አለች።

“መቼ ልትሂጂ አሰብሽ?” አላት

“ሰሞኑን እሄዳለሁ። እኔም ተመርምሬ ራሴን አውቄአለሁ” አለችው። በድንጋጤ አፍጥጦ ተመለከታት። ምን እንደሚላት ግራ እንደገባው ተረድታለች። “ቫይረሱ በደሜ ውስጥ አለ” አለችና አረጋገጠችለት።

“ምናልባት ከጥቂቶቹ አንዷ ልትሆኚ ብትችይስ? የሚል ተስፋ ውስጤ ስለገባ እንጂ እንደሚሆንማ...” ዘውዱ አንጠልጥሎ ተወው።

“ለልጆቹ ያሰበውን ነገረሽ?” አለ ደግሞ ጥቂት ቆየት ብሎ።

“ያስቀመጠላቸው ገንዘብ እንዳለ ነግሮኛል” አለችው።

“ልጆቹን ዘመዶቹ ወደውጭ እንዲወስዷቸው አመቻችቷል” አላት ዘውዱ። የተሰማት የተቀላቀለ ስሜት ነው፡፡ ሀዘንና ደስታ! እንባዋን መግታት እስኪያቅታት ድረስ ፈሰሰ፡፡ ፈሶ የማያልቀው እንባዋ ብቻ ነው መሣሪያዋ።

በሚቀጥለው ቀን ልጆቿን ወደአባታቸው ወሰደቻቸው፤ ሲያዩት ምን እንደሚሰማቸው ስታስብ ልቧ እንደተጨነቀች ደረሱ። ልጆቹ በቀላሉ ሊያውቁት አልቻሉም፡፡ በፍጹም ሊጠጉት ፈቃደኛ አልሆኑም። ፈቃደ ከአንጀቱ አዘነ፤ ያዘነው ግን በራሱ እንጂ በልጆቹ አልነበረም። ከቤተሰቡ ጋር የመቻቸውን ነገራት።

ከዚያ በኋላ ለአንድ ወር ብቻ ነው የቆየው ማረፉን ሰማች። ቀብር ግን እንደማትሄድ ወስና ስለነበረ አልሄደችም። ዘውዱ ውሳኔዋን ስትነግረው አልተከራከራትም። ቤተሰቦቹም አልጠበቋትም። እርሷና ልጆቿ ቤታቸው ሆነው ተላቀሱ፡፡ ዛሬን ሳይሆን ትናንትን እያሰበች፣ ያንን እስከአንገቱ ድረስ ጃኬቱን ቆልፎ ያየችውን ኮስታራውን ፈቃደን እያስታወሰች፣ ፍቅሩን ሲገልጽላት ከአንደበቱ ማር ጠብ ይል ይመስላት የነበረውን ፈቃደን በዐይንህሊናዋ እያየች አለቀሰችለት፣ ለእርሱ ብቻ ሳይሆን ለራሷም አለቀሰች፤ ሳያስቡትና ሳይገምቱት ወላጅ ለሚያጡት ልጆቿም አዘነች።

* * * *

ከፈቃደ ቀብር በኋላ ዘውዱ፣ ታረቀኝና የምወድሽ ቡና እየጠጡ ለመነጋገር ወደአንድ ቦታ ጎራ አሉ። የሚፈልጉትን ካዘዙ በኋላ

በመሃላቸው የማይጣስ የሚመስል ዝምታ ሰፈነ። ሁሉም ግን የሚያሰላስሉት ስለፈቃደ፣ ስለፍርዬና ስለልጆቿ ነበር።

"ፈቃደን ጠላሽው?" አለ ዘውዱ ድንገት ዝምታውን ሰብሮ። የምወድሽ ድንግጥ ብላ ቀና አለችና በትኩረት ተመለከተችው ዘውዱን።

"እኔ እንጃ!" አለችው ስሜቷን ማወቅ እየሞከረች።

"አትጥይው!" አላት ጠንከር ብሎ "ሁላችንም የየራሳችን ድክመት አለን፤ ድክመቶቻችን እንደየሰብእናችን ይለያያሉ። አንዳንዶቻችን የሚደርስብንን ከፍተኛ ፈተና የመጋፈጥ ጥንካሬ ሲኖረን፤ እራሳችንን የማሸነፍ አቅማችን ደካማ ይሆናል። ፈቃደን ልገልጸው የምችለው በዚህ ነው፤ በትግሉ ወቅት ለብዙዎቻችን የከበዱንን ፈተናዎች በልበሙሉነት የተጋፈጠ፤ የዓላማ ጽናቱ ማንንም ያስደነቀ... ብቻ በብዙ መመዘኛ ጠንካራ የሚባል ሰው ነበረ። ነገር ግን ራሱን ማሸነፍ አልቻለም፤ ስሜቱን መቆጣጠር አለያም ተጠንቅቆ የራሱንና የቤተሰቡን ሕይወት አልጠበቀም። ስለዚህ ይህንን እንደማንኛውም ድክመት መውሰድ እንጂ የተለየ ተዓምር አድርጎ መውሰድ ስህተት ነው። አንቺን የጠየቅሁበት ምክንያት ደግሞ "ወንዶች!" የሚል የመፈረጅ ነገር ስላለ በዚያ መልኩ እንዳትወስጅው ነው" አለ ዘውዱ።

"እንግዲህ ምን ማለት ይቻላል? እንዲህ እንደፍሬሕይወት ደግሞ ሊሆን የማይገባውን ጉዳት የመሸከም እጣም ያጋጥማል። ፍሬሕይወትና ፈቃደ የማይመለሱበትን መንገድ ተጉዘውታል፤ ወቀሳውም እርምት አይሆንም። ለፍሬሕይወትና ለልጆቻቸው ምን ማድረግ እንደሚቻል መነጋገሩ ነው የሚሻለው" አለ ታረቀኝ እንደሁልጊዜው እንባው በዐይኖቹ እየሞላ።

"እውነትህን ነው!" አለች የምወድሽ ጀርባውን አሸት አሸት እያደረገችና በስስት እየተመለከተችው።

"ዘውዱ! ይህ ሁሉ የሆነው፤ ለፍሬሕይወት ልናደርግ የሚገባንን ለማድረግ የቻልነው አንተ ድልድይ ስለሆንከን ነውና በጣም ነው የምናመሰግንህ። ይህ ሳይሆን ቀርቶ ሁሉም ነገር ካበቃ በኋላ ብሰማ

ሕይወቴን ሙሉ በጸጸት እየተለበለብኩ እንደምኖር ሳስበው ላደረግከው ሁሉ የተሰማኝን ስሜት በምን ቋንቋ እንደምገልጽልህ ይጨንቀኛል" አለ ታረቀኝ ሊሆን ስለሚገባው ነገር ተነጋግረው ሲያበቁ።

"አመሰግናለሁ ታረቀኝ፤ በዕድሜ ታናሾቹ ብትሆኑም ከናንተ ብዙ ተምሬአለሁ፤ ትዳሬን የማከብር ሰው ብሆንም ከእናንተ አንጻር ሳየው ብዙ የሚጎድሉ ነገሮች እንዳሉ አስተምራችሁኛልና እኔም አመሰግናለሁ" አላቸው ዘውዱ።

* * * *

ፍሬሕይወት አባታቸው በሞተ ሰሞን ቀስ ብላ በኤች.አይ.ቪ መሞቱን ለልጆቿ ነገረቻቸው። ስትነግራቸው የተሰማቸውን ስሜት መግለጽ በጣም አዳጋች ነበር። ለመቀበል በጣም ተቸግረዋል፤ ሆኖም የሚከተለውን ጥያቄ መጠየቃቸው ግድ ነበርና ጠየቋት።

"እማ አንችስ ተመረመርሽ እንዴ?" አለች ሩታ ስሜቷን ለመቆጣጠር የምታደርገው ጥረት እየታየባት፤ ማቲ ጥያቄውንም ሆነ መልሱን መስማት እንደከበደው ያስታውቃል።

"አዎን ተመርምሬአለሁ፡፡ በመጀመሪያው ምርመራ ቫይረሱ በደሜ ውስጥ እንዳለ ተነግሮኛል..." ስሜታቸውን መቋቋም አቃታቸውና ሁለቱም ትተዋት ወደ መኝታቤታቸው ገቡ። እንዲረጋጉ ጥቂት ጊዜ ሰጠቻቸውና ቆየት ብላ እርሷም ገባች። ገርበብ ባለው የመኝታ ቤት በር ወደውስጥ ተመለከተች፤ ያየችው ሁኔታ የተቀላቀለ ስሜት ፈጠረባት ደስታና ሀዘን። ሩታ ማቲን ደረቷ ላይ ደገፍ አድርጋ ራሱን ታሻሽዋለች፤ እንባዋ ግን ይፈሳል። ሩታ ማቲን ለማጽናናት ያደረገችው ነገር ለፍሬ አስደሰታት ኃላፊነቷ ደግሞ አሳዘናት።

"ሩታ" ብላ ተጣራች በሩን ሳትከፍተው ወደሳሎን እየተመለሰች።

"አቤት እማ" አለች ወዲያውኑ መጥታ። ሩታ እርሷንም ለማጽናናት እየሞከረች መሆኑ ገባት።

"ማቲንም ጥሪው" አለቻት። ተያይዘው መጡ። መኖር እንደሚቻል ልትነግራቸው ሞከረች። ምሳሌዎችን ሰጠቻቸው፤ እርሷም ረጅም ዕድሜ ለመኖር እንደምትችል አረጋገጠችላቸው።

ከዚያ በኋላ አብረው በቆዩባቸው ጊዜያት ሁሉ ከኤች.አይ.ቪ ራሳቸውን እንዲጠብቁ አበክራ ነግራቸዋለች። ይህን በማድረጓ አንድ ትልቅ ኃላፊነትን የተወጣች አድርጋ ቆጠረችው።

ከሦስት ወራት በኋላ እንደገና ተመረመረችና ቫይረሱ በደሟ ውስጥ መኖሩን አረጋገጠች። መድሀኒት መፈብረኩን ብትሰማም በጣም ውድ መሆኑንም ታውቃለች፡፡ እኛ አገር ጥቂት ሰዎች ብቻ ተጠቃሚዎች መሆናቸውንም ሰምታለች፡፡ በሁሉም አቅጣጫ ተስፋ የሚሰጥ ነገር አላገኘችም፡፡ ዛሬ ባይሆንም የዛሬ ዓመት ከፈጠነም በወራት ውስጥ ፈቃደን ልትከተለው ትችል ይሆናል። እናም ልጆቿ ወደዘመዶቻቸው በመሄዳቸው አመነችበት። ከልጆቿ መለየቷን ስታስበው ወደሞቷ እየተጣደፈች መሆኗ ይሰማታል፤ ግን ማድረግ አለባት፡፡ ልጆቿ ወደተሻለ ሕይወት መሄዳቸውን ማረጋገጥ አለባት፡፡ ተጎሳቁላ ከማየታቸው በፊት በጤንነቷ እያለች እንዲሄዱ መፍቀድ አለባት።

ወንድሟን ሮቤልን በየሰዓቱ ታስበዋለች፤ ከተለያዩ ቆይተዋል። ማናቸውም ስለማናቸው አያውቁም። ኑኑንም አሰበቻት ለወንድሟ እናቱ እንደሆነችው ለልጆቿም እናት ብትሆናቸው ምን ነበረበት? ፍሬና ኑኑ ግን ላለፉት ረጅም ዓመታት በዓይን ለዐይን መተያየት ያልቻሉ በፖለቲካ መስመር ልዩነት የተነሳ ዳግም ላይገናኙ ወስነው የተለያዩ ሰዎች ናቸው። ኑኑ መኢሶንን ከአንጀታቸው ከሚወዱና ለዓላማው ከሚታገሉ ሰዎች አንዷ ነበረች። ከፍሬ ጋር በጣም ለረጅም ጊዜ ተከራክረዋል ግን መተማመን አልቻሉም እናም ሁለቱም በየመስመራቸው ተጓዙ፤ ኑኑ መኢሶን ከመንግሥት ሲጣላ ከአገር ወጣች። ፍሬሕይወት ኑኑን ከአእምሮዋ ለማውጣት ሞከረች።

ግን ትውስታዋን ወደዛሬው ሕይወቷ መመለስ ይከብዳታል። ቤተሰቦቿንና የወላጆቿን ቤት በላይሁንን እና የበላይሁንን እናት፣ ዘመዶቻቸውን...ማን የማታስታውሰው ይገኛል? ከአንተነህ ጋር ሁልጊዜ በህልሟ አብራው ታድራለች፤ ሁል ጊዜም በተለያየ ሁኔታ ታየዋለች አንዴ ተመችቶት ሌላ ጊዜ ደግሞ ተጎሳቁሎ፤ ተመችቶት

ያየችው እለት ተደስታ ትውላለች። ታዲያ በሕልሟ ባየችው ቁጥር አንድም ቀን እንደሚወዳት ሳይነግራት ተለይቷት አያውቅም። ታረቀኝን በህልም እንኳ ማየት በጣም ይከብዳታል፤ በህልሟ ባየችው ቁጥር በእንቅልፍ ልቧ ብቻ ሳይሆን ከነቃችም በኋላ ትሸማቀቃለች።

"እንግዲህ ምን ቀረኝ? ሁሉም ነገር አበቃ። የሁለት ጦርነቶች ተሳታፊ ሆንኩ፤ በሁለቱም ተማረክሁ። ከፖለቲካው ጦርነት ምርኮ ነፃ ወጣሁ፤ የተዘጋጀሁበትና አልሜ የተነሳሁበት ጉዞ በመሆኑ እርምጃዬ ሁሉ ወኔ የተሞላበት ነበር።

ከሁለተኛው ምርኮም አላመለጥኩም። የፈቃደን ሁኔታ ሳስብ እራሴን ልከላከል የምችልበት ዕድል እንደነበረኝ ይገባኛል። ሆኖም ያን ጊዜ አንዳንዴ፤ እንዲያው አንዳንዴ በአእምሮዬ ኤች.አይ.ቪ ውልብ ቢልብኝም ጠንክሬ አላሰብኩበትም ነበር። ወትሮውንም እኮ በሚገባ የለዩትንና ያወቁትን ጠላት መከላከል ቀላል ነው፡፡ በጉያ ከሸሸጉት ጠላት ማምለጥ ግን ጠንከር ያለ ውሳኔን ይጠይቃል? ኤች.አይ.ቪ እንደዛ ነው፤ በማንነት ውስጥ የተሸሸገ ጠላት፤ እናም የራሴን ማንነት ብቻ እያሰብኩ ችላ በማለቴ ከምርኮው ማምለጥ አልቻልኩም። እኔም ከዚህ ወዲያ ያለው ሕይወት አያጓጓኝም። ከእንግዲህ የምፈልገው አንድና አንድ ነገር ብቻ ነው፤ ልጆቼ ሕይወታቸውን ወደሚቀጥሉበት ምዕራፍ መሸጋገራቸውን ማረጋገጥ" ትላለች ፍርዬ ለብቻዋ።

ሰሞኑን ለልጆቿ ስለውጭ ሀገር ሕይወት መልካምነት ማውራት ጀምራለች። ስታወራላቸው አፋቸውን ከፍተው ያዳምጧታል፤ ከዛ ደግሞ እዚያ አገር የሚኖሩ ብዙ ዘመዶች እንዳሉዋቸው ትነግራቸዋለች። ከአባታቸው ዘመዶች ጋር በመገናኘታቸው እንዴት እንደተደሰተች ስትነግራቸው የነበራቸው ስሜት በጣም ገርሚት ነበር። የዘመድ ዐይን ናፍቆአቸው በማደጋቸው አክስትና አጎት የሚሉት ቃላት ራሳቸው ብርቅ ሲሆኑባቸው ማየት በጣም ካሳዘኗት ነገሮች አንዱ ነው።

አንድ ቀን ታዲያ እንደተለመደው ሲጫወቱ "አሁን የአባታችሁ እህት አሜሪካ ብትወስዳችሁስ?" አለቻቸው ድንገት። በመጀመሪያ ሁለቱም በጣም ተደሰቱ፤ ጥቂት ቆይተው ደግሞ እንደማይፈልጉ ነገሯት። እርሷም አሜሪካ መሄድ እንደምትፈልግ ነገረቻቸው፤ ስለሮቤልና

እናት ሆና ስለወሰደችው ስለአክስቷ ልጅ ስለ ኑኑ አጫወተቻቸው፤ እነርሱ ከሄዱ እርሷም ልትሄድ እንደምትችል አስረዳቻቸው። ልጆቿ ወደውጭ የመሄድን ፍላጎት በውስጣቸው እንዲፈጥሩ በማድረጓም ደስ አላት።

ያ የአውቶቡስ ላይ ጓደኛዋ ዘሪሁን በየጊዜው እየመጣ ይጠይቃታል፣ ያበረታታታል፣ ያደንቃታል እናም የነገዋን ፀሐይ የማየት ጉጉት እንዲያድርባት ያደርጋል። እርሷም ልጆቿ በሰላም እስኪሄዱ ድረስ ራሷን በምትችለው ሁሉ ለመንከባከብ ጥረት ታደርጋለች፡፡ እግዚአብሔርም እያገዛት ከቀን ወደቀን ያሸጋግራታል።

የመሄጃቸው ጊዜ ቁርጡ ታወቀ፡፡ ለልጆቹ መንገር ከበዳት፡፡ የከበዳት ግን ለራሷ ነው፤ ባብታ እንዳታባባቸው ፈርታ። ዘሪሁንና ዘውዱ አብረዋት ነበሩ። ዘውዱ ከፈቃደ ቤተሰቦች ጋር ቤተኛ መሆኑን ስለሚያውቁ ለልጆቹ መንገር እንደሚቀለው ተነጋገሩ።

“ዛሬ ከአዲስ አበባ ጥሩ መልእክት ይዤ መጥቻለሁ” አለ ዘውዱ አንድ ማታ ወደ ቤታቸው ሲመጣ።

“የምን መልእክት?” አለች ፍርዬ።

“የሩታና የማቲ አክስት መጥታለች፡፡ ከአስራ አምስት ቀናት በኋላ ይዛቸው እንደምትሄድ ነግራኛለች” አለ ዘውዱ።

“እንዴት ዕድለኞች ናቸው? እንኳን ደስ ያላችሁ” አለ ዘሪሁን በመቀጠል።

ፍርዬ የምትናገረው ስለጠፋባት ተነስታ ወደውስጥ ገባች ልጆቿም ተከትለዋት ገቡ።

“እማ እውነት ነው እንዴ?” አሏት በአንድነት።

“እዎ እውነት ነው እኔም ደስ ብሎኛል” አለቻቸው።

“አንቺም ትሄጃለሽ?” የሚቀጥለው ጥያቄ ነበር።

“አዎን እመጣለሁ፤ ግን ትንሽ ቆይቼ ነው የምመጣው” አለቻቸው። ደስ አላቸው እርሷም ደስታዋን ለማሳየት ጥረቷን ቀጥላለች ሌሊቱ እስኪደርስላት፤ ያለተመልካች የውስጧን ብሶት የምታወጣበት የእፎይታ ጊዜዋ ደርሶ ብቻዋን እስከምትሆን ማስመሰሏ ግድ ነው።

ለልጆቿ ያስፈልጋል ያለችውን ሁሉ አዘጋጀች፡፡ የምትችለውን ያህል ለአንዴና ለመጨረሻ ጊዜ ልታስደስታቸው ታጥቃ ተነስታለች። ልጆቿ በጣም ተደሰቱ፡ ጓደኞቻቸው እስኪቀኑባቸው ድረስ ፍንድቅድቅ አሉ።

የመጨረሻው መለያያ ዕለት ጊዜውን ጠብቆ መጣ። ዘውዱና ጓደኛዋ መቺም ሁሌም አብረዋት ናቸው፡፡ ጎረቤቶቿ ሐዘናቸውንና ቁጭታቸውን በውስጣቸው አምቀው ከጎኗ ናቸው። በየአቅጣጫው ድጋፋቸው አልተለያትም።

ልጆቿ ወደአዲስ አበባ መሄጃቸው ቀን እንደነገ ሲሆን “እዛ ቤት መሄድ አልፈልግም ዘውዱ ምን ይሻለኛል?” አለችው። እነፈቃደ ቤት ሄዳ የመጣው ሁሉ እንዲጠቋቆምባት አልፈለገችም። በደህናው ቀን ያልተዋወቀቻቸውን ዘመዶቹን እርሱ በሌለበት መተዋወቅ ምን ሊያደርግላት?

“እባክሽን ለመጨረሻ ጊዜ እንደምንም ሞክሪ?” አላት ዘውዱ።

“እባክህን ተረዳኝ ዘውዱ አንተ ይዘሃቸው ሂድ እኔ በሌ ልምጣ” አለችው።

“እሺ በቃ አንቺ ልጆቹን አሳምኛቸው” አለና አስደሰታት። ልጆቿን ማሳመን አልቸገራትም። ልጆቿ እርሷ ለምትነግራቸው ነገር ሁሉ ምክንያት እንዳላት የሚያምኑ በመሆናቸው በቀላሉ እንደምታሳምናቸው እርግጠኛ ነበረች።

“ሩታዬ! እናንተ ከዘውዱ ጋር ትሄዳላችሁ እኔ ደግሞ ነገ በሌ እመጣለሁ” አለቻት።

“ለምን እማ? እኛ ከአንቺ ጋር ማደር እንፈልጋለን” አለች ሩታ እንባዋ እየመጣባት።

“እዛ ቤት ከሄድኩ ፈቃደን አስበዋለሁ፤ ካሰብኩት ደግሞ እጨነቃለሁ፣ አለቅሳለሁ ያን ማድረግ ደግሞ አለፈልግም። እሺ በይኝና ወንድምሽም እሺ እንዲል አድርጊልኝ ሩታዬ” አለቻት።

“እሺ በቃ! ነገ ግን ትመጫለሽ አይደል?” አለች ወዲያውኑ ተቀብላት።

“በሚገባ እንጂ! እናንተ ሰዓታችሁን ጠብቃችሁ ቦሌ ከደረሳችሁ ቀድሜ ታገኙኛላችሁ” አለችና አረጋገጠችላት። ከዛ በኋላ ማቲን ማሳመን ቀላል ነበር።

ያን ቀን ከራሷ ጋር ታላቅ ጦርነት አደረገች፤ ዘውዱና ልጆቿ ከቤት እስኪወጡ ድረስ እንደምንም ራሷን ተቆጣጥራ በሰላም ሸኘቻቸው። እነሱን ሸኝታ ጎረቤቶቿን ሁሉ አሰናብታ ደጃፏን ዘግታ ወደመኝታ ቤቷ ስትገባ የሕይወቷን የመጨረሻ ምዕራፍ ዘጋችው። አንዲት ተግባር ብቻ ቀረቻት ኃይሏን ሁሉ አሰባስባ ቦሌ መሄድ ልጆቿን ለመጨረሻው መሰናበት በቃ ከዛ በኋላ…

ውስጧ ተንሰፈሰፈባት፡፡ ሁሉ ነገር ከአቅሟ በላይ ሆነ፡፡ ልጆቿ ሰላም አግኝተው እንዲሄዱ ከመፈለጓ ዕናት የተነሳ ካልሆነ በስተቀር ሕይወቷ ከዚያን ቀን እንዲያልፍ በፍፁም አትፈልግም ነበር። የሚፈታተናትን ክፉ መንፈስ ለማባረር ተንበረከከች፡፡ በታላቅ ተመስጦ ለልጆቿ ጸለየችላቸው። ከብዙ ፈተና በኋላ አእምሮዋ ሰላም አገኘና የተረጋጋ ሀሳብ ማሰብ ጀመረ፤ ለማን አልፀለየችም? እናቷን፣ አባቷን፣ ወንድሞቿን፣ እህቷን፣ በላይሁንንና አንተነህን፣ መስዋዕትነት የከፈሉ ጓደኞቿን፣ በኤች.አይ.ቪ. ምክንያት ለሞቱና ኤች.አይ.ቪ. በደማቸው ውስጥ ለሚገኝ ወገኖቿ ሁሉ ፀለየች። ከረጅም ጊዜ ወዲህ ለመጀመሪያ ጊዜ ሰላም አገኘችና የሰላም እንቅልፍ ተኛች።

በጠዋት ተነሳች፤ ለብሳ የምትሄደውን ልብስ ለመምረጥ ቁምሳጥኑን ከከፈተች በኋላ ነው ብዙ ምርጫ እንደሌላት ያወቀችው፤ ጠቆር ያለ

ግን ቆንጆ ልብስ አወጣች። የሚያስፈልጋትን ዝግጅት ሁሉ አድርጋ ለባብሳ ከቤቷ ወጣች፡፡ እንዳለችውም ቦሌ ቀድማቸው ደረሰች።

ልጆቿን ከሩቅ አየቻቸው በጣም አምሮባቸዋል። የማቲ ቁመት ረጅም ከመሆኑ በስተቀር ብዙ ነገሩ አረማመዱ ሳይቀር ፈቃደን ይመስላል፡፡ አይገርምም እንዲህ አስተውላው አታውቅም። ዐይኖቹ ግን የእርሷን እንደሚመስሉ ታውቃለች። ሩታ ሙሽራ መስላለች፡፡ ረጅም ጸጉሯ ትከሻዋ ላይ ተዘናፍሏል፣ ፍልቅልቅ ፈገግታዋ ከሩቅ ይስባል፣ ብዙ ሰዎች “ቁርጥ ፍርዬ ናት” ይላሉ። ዛሬ ስታያት የእውነትም ራሷን በልጅነቷ የምታይ መሰላት።

ዐዓይኖቻቸው እርሷን ፍለጋ ሲንከራተቱ ተመለከተችና ዛሬ ለመጨረሻ ጊዜ እንደሚያዩዋት ስታስበው እንባዋን መገደብ አቃታት። አጠገቧ ከመድረሳቸው በፊት ግን እራሷን ተቆጣጠረች ጠንክራ ልታጠነክራቸው ለራሷ ቃል ገባች።

ሁለቱም እንደወፍ በረው አንገቷ ላይ ተጠመጠሙ። የምትወስዳቸው አክስታቸው ራሷን መቆጣጠር አቅቷት ሙክ ብላ አለቀሰች። የፈቃደ ትንሽ እህት፣ ወንድሞቹ፣ ሌሎች ቤተሰቦች ሁሉ ተላቀሱ። እርሷ በውስጧ ፀለየች፤ እግዚአብሔር ብርታትን እንዲሰጣት ተማፀነች፤ እርሱም ብርታትን ሰጣት።

“እማ ትመጫለሽ አይደል? እንገናኛለን አይደል?” የሁለቱም ልጆቿ ጥያቄ ነበር።

“አዎን እንገናኛለን” አለቻቸው።

በሕይወቷ ለመጀመሪያ ጊዜ አንድ ጥያቄ በአእምሮዋ ውስጥ መጣባት፤ “ከሞት በኋላ መገናኘት ቢኖር ምን ነበረበት?” የሚል። ልታገኛቸው የምትፈልጋቸውን ሰዎች ለአፍታ ያህል አሰበቻቸው፡፡ የታዩዋት የመጀመሪያዋ ሰው እናቷ ናቸው ከዚያ አባቷ ከዚያ ብዙዎች ሌሎች።

"ጀግና ነሽ ፍርዬ!" የሚለው የልጆቿ አክስት ሹክሹክታ ከሄደችበት በድንገት መለሳት "ልጆችሽን ከልጆቼ ላለየቸው ቃል እገባልሻለሁ" አለቻት አንገቷን አቅፋ በእንባ እየታጠበች።

"አመሰግንሻለሁ። እግዚአብሔር ውለታሽን ይክፈል" አለቻት ፍሬሕይወትም። ልጆቿ ዐዓይን ዐይኗን እንደሚያዩዋት ስታያቸው ተንቆርዝዞ የነበረ እንባዋ ከመቅጽበት ተመለሰ።

ለመጨረሻ ጊዜ ከልጆቿ መሰናበቷ ግድ ሆነ፡፡ አሁንም ጸሎቷን አላቋረጠችም እግዚአብሔር እንዲያጽናናት መለመኗን ቀጥላለች። ሁለቱንም ልጆቿን አቀፈቻቸው ሳመቻቸው በመጨረሻም

"እንግዲህ ሂዱ ሁሌም አብሬያችሁ ነኝ። እኔን እንደምትወዱኝ አክስታችሁን ውደዷት ከዚህ በኋላ እናታችሁ ናት" አለቻቸው እንደምንም ተጣጥራ ፈገግ ለማለት እየሞከረች።

ዘውዱ አጠገቧ መሆን ፈርቶ በሩቅ እየተከታተለ እንደነበር አይታዋለች፡፡ ልጆቿ ወደውስጥ ሲገቡ ግን ምን ጊዜ አጠገቧ እንደደረሰ አላወቀችም፡፡ ምድር ሰማዩ ሲጨልምባት የደገፋት እርሱ ነው። ቤተሰቡ ወደቤት እስኪመለስ ድረስ ዞር ብለው እንዲቆዩ ጠየቀችው ተስማማላት። ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ ሁሉም ሰው ወደየቤቱ ሄደ፤ እርሷና ዘውዱ ብቻ ቀሩ።

ልጆቿ የቦሌን ምድር ለቀው እስኪወጡ ድረስ ተቀመጡ፡፡ በውስጧ ውሀ የሚባል የቀረ እስከማይመስላት ድረስ አነባች። ከዚያ በኋላ በሕይወት ባትቆይ የነበራት ምኞት እንደገና አገረሸባት፤ ግን ወዲያውኑ ሀሳቧን ለወጠች፤

"ለልጆቼ ቀነጫጭቤ የነገርኳቸውን ታሪኬን በደንብ ጽፌ መለስ ብለው የሚያነቡት ነገር ሳላቆይላቸው መሞት የለብኝም!" አለች ለራሷ። እናም በሕይወት ለመቆየቷ ምክንያት ኖራት፤ ለልጆቿ የማንነታቸው መገለጫ የሆነውን ታሪኳን መጻፍ!

"እንሂድ?" አለችው ዘውዱን።

* * * *

ታረቀኝና የምወድሽ ዘውዱ በነገራቸው ሰዓት ቦሌ አውሮፕላን ማረፊያ ደረሱ። በእርጋታ መጫወት የቻሉት ለጥቂት ደቂቃዎች ብቻ ነው፤ ታረቀኝ በየደቂቃው ሰዓቱን እየተመለከተ፤ ጨዋታውን እያቋረጠ መቸገሩን በመመልከቷ "ለምን ዞር ዞር ብለህ አታያቸውም?" አለችው።

"እውነትሽን ነው ይሻላል" አላትና ወዲያውኑ ተነስቶ ሄደ።

የምወድሽ ታረቀኝን ከጀርባው እያየችው "የእውነቱን እኮ ነው ታረቀኝ፤ ባል ለሌላት ሴት እንዲህ ልቡ ሲሰረቅ ማየትን መቀበል ከባድ ነው" አለች ለራሷ። በፍሬሕይወት ላይ መንፈሳዊ ቅናት አደረባት። "ታድላ! ዘውዱም ሆነ ታረቀኝ ለፍሬ ያላቸው ፍቅር እንዴት ጠንካራ ነው" አለች ፍሬን በዐይነሕሊናዋ ለማየት እየሞከረች።

ደግሞ የራሷንም ተፈጥሮ አደነቀች፤ ባለቤቷ በአንድ ወቅት አፍቅሯት የነበረችን ሴት እንዲህ በንጹሕ ስሜት ማሰብ ፈታኝ ነው። እርሷም ይህ ስሜት ብዙ አስቸግሯት ነበር፤ ታረቀኝ ስለፍሬሕይወት ባወራላት ቁጥር ስሜቷ እየተቆጣባት ራሷን ለመቆጣጠር ታደርጋቸው የነበሩትን ጥረቶች አስታወሰች። ቀስ በቀስ ፍሬሕይወትን የታረቀኝ ንጹሕ ጓደኛ አድርጋ ልትቀበል ያስቻላት የታረቀኝ ግልጽነትና ለእርሷ ያለው ፍቅር ጽናት ነው። "እንዴት የታደለ ሰው ነው ታረቀኝ" አለች ደግሞ።

ታረቀኝን ወደእርሷ ሲመጣ አየችው፤ ገጽታው ላይ የሚታይ ነገር የተመሳቀለ ይመስላል።

"አገኘኋቸው" አላት አጠገቧ ሲደርስ።

"ሁሉንም?" ብላ ጠየቀችው።

"አዎ ሁሉንም" አላት ሀዘኑ እየታዬ

"አነጋገርካት?" አለችው ደግሞ። እራሱን በማነቃነቅ ያለማነጋገሩን ገለጸላት።

“እንዴት ናት?” አለችው።

“አሳዘነችኝ፤ የወትሮው እርጋታዋ አብሯት አለ፤ የውስጥ ስሜቷን ላለማሳየት እየጣረች መሆኗ የሚገባው እንደኔ ፍሬን በሚገባ የሚያውቃት ሰው ብቻ ነው። በተለይ ልጆቿን የምታይበት መንገድ ልቤን ሰበረው፤ ሴት ልጇ ቁርጥ ፍሬ ናት” አለና ስሜቱን ሁሉ ዘረገፈላት።

“እኔ ከሩቅ አይቻት ብሄድ ደስ ይለኛል፤ አንተ ግን ቆይተህ አግኛት” አለችው። ቀና ብሎ ተመለከታት ያለችውን ያላመነ ይመስል።
“ከልቤ ነው ታረቀኝ! በዚህ ቀን ፍሬሕይወት ሰው ያስፈልጋታል፤ ራሴን በእርሷ ቦታ ለማድረግ ስሞክር በጭራሽ የምችለው ሽክም አልመስልሽ አለኝ። በዚህ ዙሪያው ገደል በሚሆንብህ ሰዓት ታዲያ ለልብህ ቅርብ የሆነ ሰው ያስፈልጋል። ለፍሬ ከአንተና ከዘውዱ የቀረበ ማን ሊኖራት ይችላል?” አለችውና ተነሳች።

“ለዚህ እኮ ነው ታዲያ እድለኛ ነኝ የምልሽ” አላት እርሱም እየተነሳ።

“በጣም አመሰግናለሁ የኔንም ዕድለኛነት አትርሳ፤ እንዲህ ሙሉ እምነትን ሊጥሉበት የሚበቃ ባል ማግኘት መታደል ነው። ና! ከሩቅ ላያቸው የምችልበት ቦታ እንሁንና አሳየኝ” አለችው እጁን ያዝ አድርጋ ጎተት እያደረገችው።

ታረቀኝ ፍሬሕይወትንና ልጆቿን ለምወድሽ አሳያት፤ ረዘም ላሉ ደቂቃዎች ዐይኖቿን ሳታረግብ ተመለከተቻቸውና ዐይኖቿን ከደን ስታደርጋቸው እንባዋ ወረደ።

“እቤት ነኝ። ጊዜ ወስዳችሁ ቆዩ” አለችው።

“ባለዕዳ እያደረግሽኝ ነው የምወድሽ!” አለና እቅፍ አድርጎ ሳማት።

የምወድሽ ከሄደች በኋላ የፍሬሕይወትን እያንዳንዱን እንቅስቃሴ ሊያይ የሚችልበት ቦታ ሆኖ ሲከታተል ቆየ። በቆይታው ሁሉ ፍሬሕይወት ሲጨንቃት፤ ልጆቿ እንዳያዩባት ለማድረግ ከውስጥ ስሜቷ ጋር ግብ ግብ ስትገጥም... ጭንቀቷን ተጨነቀላት፤ ስሜቷንም

ተጋራት፤ እርሷ እንዳይወርድ የምታግደውን እንባ እርሱ ያለገደብ አፈሰሰው፤ አካባቢው ያሉ ሰዎችን ትኩረት እስኪስብ ድርስ።

ፍሬሕይወትና ዘውዱ ታክሲ ወደሚይዙበት ቀስ እያሉ ሲያዘግሙ ታረቀኝ ደረሰባቸውና ትከሻዋን ነካ አደረጋት። ቀና አለች ፍሬሕይወት፤ ድንጋጤዋ ሰውነቷን እንደመንቀጥቀጥ እስከሚያደርገው ድረስ ደነገጠች። ማልቀሱን የሚያሳብቁ ቀይ ዐይኖቹን ተመልክታ ግራሞቷን ለመግለጽ አቅቷት ስትንተፋተፍ እጆቹ ቀደሟት። ታረቀኝ አንገቷን አቅፎ ተንሰቀሰቀ፤ እንባ እርሷንስ ምን ይገዳታል? ተላቀሱ። ዘውዱ በመደነቅ ተመለከታቸው፤ ተላቅሰው የሚበቃቸው አልመሰለውም፡፡ ሊያረጋጋቸው ሞከረ፤ ከብዙ ሙከራ በኋላ በመጠኑ ተረጋጉ።
“ታረቀኝ ይባላል ጓደኛዬ ነው” አለች ከዘውዱ ጋር ልታስተዋወቀው።

ሁለቱም ተያዩና ተሳሳቁ፤ ግራ በመጋባት በየተራ አየቻቸው።

“ከዘውዱ ጋር እንተዋወቃለን፤ ስለአንቺ ሳልሰማ ይህን ሁሉ ጊዜ ልቆይ የምችል ይመስልሻል?” አላት ታረቀኝ።

“እናንተ ትንሽ ብትጫወቱስ፤ እኔ ዘመድ ጋ ደረስ ብዬ እመጣለሁ” አላቸው ዘውዱ ጊዜ ለመስጠት ፈልጎ።

“ታረቀኝ የሚቸኩልበት ከሌለው” አለች ቀበል አድርጋ።

“ብንቆይ ደስ ይለኛል” አለ ታረቀኝ።

ወደየትም መሄድ አላስፈለጋቸውም፤ ካሉት ካፌቴሪያዎች አንደኛው ጋ ተቀመጡ።

“ልጆችሽን አየኋቸው” አለ ታረቀኝ ዘውዱ እንደሄደ።

“እንዴት አወቅሃቸው?” አለችው ገርሟት።

“ልጅሽ አንቺን ትመስላለች በዚያ ላይ ከአንቺ ጋር አየኋት። ወንድ ልጅሽም አባቱንም አንቺንም ይመስላል” አላት።

"ለምን መጥተህ ነው?"

"እንቺን ለማግኘት፤ ዘውዱ ላደረገው ሁሉ ምስጋና ይግባው" አለ።

ከታረቀኝ ጋር ብዙ ተጫወቱ፤ የሆነውን ሁሉ አንድም ሳታስቀር ነገረችው። እየነገረችው ታረቀኝ በዝምታ እንባውን አወረደው፡፡ ምንም ዓይነት ጥያቄም አልጠየቃትም አስተያየትም አልሰጣትም።

በመጨረሻም "ታረቀኝ! መምጣትህ ይቅርታ እንድጠይቅህ ዕድሉን ስላመቻቸልኝ በጣም ደስ ብሎኛልና ስላደረግሁት ሁሉ እባክህን ይቅርታ አድርግልኝ" አለችው።

"ፍርዬ ያደረግሽው ሁሉ እንድቀየምሽ ሳይሆን እንዳከብርሽ፤ እንድጠላሽ ሳይሆን የበለጠ እንድወድሽ ነው ያደረገኝ። ለዚህ ማረጋገጫው የዛሬው አጋጣሚ ነው እስከመጨረሻው እንድጠብቅሽና እንዳገኝሽ ማን አስገደደኝ?"

አንዳች ነገር ቀለል አላት፤ ከዚህ በኋላ አይቆጫትም። ታረቀኝ ይቅርታ አድርጎላታል ዛሬም ለእርሷ ያለው አመለካከት መልካም ነው። ከዚህ የበለጠ ምን የሚያጽናና ነገር አለ?

"አገባህ?" አለችው ታረቀኝን ድንገት ወደእርሱ ሕይወት ተመልሳ።

"አዎን ፍርዬ አግብቻለሁ ልጆችም ወልጃለሁ" አላት በሀሳቡ ሩቅ ሄዶ። ከዛ በኋላ የመጠየቅ ሀሳብ አልነበራትም። በየሀሳባቸው ተውጠው ብዙ ቆዩ።

"ፍርዬ! እንግዲህ የሆነው ሁሉ ሆኗል፡፡ ከሮቤል ጋር መለያየታችሁንም አውቃለሁ፤ አሁን ግን ሮቤልና ልጆችሽ መገናኘት አለባቸው..."

"እንዴት መገናኘት ይችላሉ ታረቀኝ?" አለችው ሳታስጨርሰው።

"እኔ ኃላፊነቱን እወስዳለሁ፤ አድራሻቸውን ትሰጭኝና ለሮቤል እጽፍለታለሁ" አላት። በጣም ገረማት፤ ታረቀኝና ሮቢ ይጠያየቃሉ

ብላ በፍጹም አላሰበችም። ተስፋ በውስጧ አቆጠቆጠ፤ ምናልባትም ሮቤልም ይቅር ሊላት ይችላል። ከታረቀኝ ጋር አድራሻ ተለዋውጠው ተሰነባበቱ።

በተከታዩ ቀን ከዘውዱ ጋር ወደአዋሳ ተመለሱ። ጎረቤቶቿ ተዘጋጅተው ብቸኝነቷን ሊያቀሉላት ተመካክረው ጠበቋት። እንዴት መልካም ሰዎች ናቸው፡፡ በደረሰባት የሕይወት ፈተና ሁሉ ከጎኗ ሳይለዩ አበረታቷት ደገፏት። እርሷስ እንዴት እድለኛ ነች፡፡ የኔ ያለቻቸውን ስታጣ አለንሽ የሚሏት አለማጣቷ እንዴት ያለ መታደል ነው።

በእነርሱ ድጋፍ ተጠናከረችና ሥራ ገባች፡፡ ልጆቿ ደህና መግባታቸውን ሰማች አክስታቸው በየጊዜው ፎቶግራፎቻቸውን ትልክላታለች። በጣም ተደሰተች። ዘሪሁንና ዘውዱ መቼም ሁሌም አብረዋት ናቸው።

የልጆቿን አድራሻ ለታረቀኝ ላከችለት ከሮቤል ጋር እንዲያገናኛቸው። ታረቀኝም በየጊዜው ይደውልላት ጀመር፤ የእርሱ መልካም ድርጊት ግን ለእርሷ ሰላም ሊሰጣት አልቻለም፤ ልትረሳው የምትፈልገውን የትናንት ሕይወቷን እያስታወሳት ጤና ነሳት። ቢሆንም በደወለላት ቁጥር ደስ ይላታል።

ከልጆቿ ጋር እንደማይገናኙ ባሰበች መጠን ናፍቆት ይብስባታል። የአእምሮዋ መጨነቅ ደግሞ በደሟ ውስጥ ካለው ቫይረስ ተዳምሮ ጤንነቷን ተፈታተነው። ዕድሜዋን በዓመታት ሳይሆን በወራት መለካት ጀመረች። ቢሆንም ለተወሰኑ ወራት ጥርሷን ነክሳ የተቻላትን ሁሉ አደረገች፡፡ ቀን ሥራዋን ትሠራለች ማታ ቁጭ ብላ በቁርጥራጭ ወረቀት የጻፈቻቸውን የህይወት ስንክሳሮች እያሳከች ትጽፋለች። መጻፏን እንጂ ስትጨርስ ምን እንደምታደርገው አታውቅም። የጤንነቷ ሁኔታ ደግሞ ሞት አደጇ እንደደረሰ ይነግራት ጀመር።

በጣም ሲብስባት የውስጧን ተስፋ መቁረጥ ለዘውዱ ነገረችው።

"እባክህን የስቃይ ጊዜዬ እንዲያጥርልኝ ጸልይልኝ" አለችው።

" ፍርዬ ከዘሪሁን ጋር እኮ እየተነጋገርን ነበር፡፡ መድሀኒቱ በቅርብ ጊዜ ሊጀመር እንደሚችል ተስፋ አለ። እባክሽን መንፈስሽን አጠንክሪና ታገይ" አላት ዘውዱ

"ምን ያደርግልኛል ዘውዱ? ሕይወት ከእንግዲህ ለእኔ ምኔ ነው? ልጆቼ ከመሄዳቸው በፊት ቢሆንና ልጆቼን እንዳሳድግ የሚረዳኝ ቢሆን ነበር የሚጠቅመኝ። አሁን ለኔ የሚያስፈልገኝ የመጨረሻውን የሰላም እንቅልፍ ማንቀላፋት ብቻ ነው" አለችው።

ከሥራ ከቀረች ሰንብታለች፣ ብዙውን ጊዜም የምታሳልፈው በመተኛት ነው፡፡ ህመሙም እያደር እየጠነከረ ሄዷል። የሥራ ባልደረቦቿ ከጠበቀችው በላይ ተመላልሰው ይጠይቋታል። ከሁሉም በላይ ግን ዘውዱንና ዘሪሁንን ግራ እያጋባቻቸው መሆኑ ይሰማታል፣ ግን ምን ማድረግ ትችላለች። ሰሞኑን ዘውዱ በጣም ሲጨነቅ አስተዋለችውና እርሷም ተጨነቀች።

"ምነው ዘውዱ ምን ሆነሀል?" አለችው አንድ ቀን እንደምንም ተበረታታ።

"እንዴት እንደምነግርሽ ግራ ገብቶኛ ነው ፍርዬ፣ ወደአዲስ አበባ ተቀየርኩ" አላት

"ለእኔ ብለህ ነው አይደል የምትጨነቀው?" አለችው።

"እንዴት አልጨነቅም ፍርዬ? ትቼሽ መሄድን መቼም ላደርገው አልችልም"

"እሺ ካልከኝ ወደ አንድ ገዳም አድርሰኝና ወደቤተሰቦችህ ሂድ"

"በፍጹም አላደርገውም፣ እኛ ቤት ብትሆኝ ምናለበት?" አላት በመለመን ዓይነት

"ይሄ እንኳን የሚሆን አይደለም" አለችው ያልነበራትን ኃይል አግኝታ።

"ለምን ፍርዬ? ባለቤቴ የቱን ያህል ስለአንቺ እንደምትጨነቅ እነግርሽ የለ? አንቺ እሺ ብለሽ አብረን ብንሄድ እርሷ በደስታ ነው የምትቀበልሽ" አላት ዘውዱ። እርሷ ግን በፍጹም የምትቀበለው አልሆነም። ብዙ ተከራከሩ፣ በመጨረሻው በጣም አመረረችበት።

"ለምን ቤቴ አትወስደኝም?" አለችው

"እሺ በይኝና ለሚስተረ ልንገራት" አላት ደግሞ ሲጨንቀው።

"እባክህን የባሰ እንድጎዳ አታድርገኝ ዘውዱ፣ ሚስተረ በጣም የምወዳት ጓደኛዬ ነች ዛሬም እወዳታለሁ። ሁሉን ነገር ያበላሸሁት እኔ ነኝ፣ እኮሚስተረ ዛሬም ቢሰሙ "አለንልሽ" እንደሚሉኝ አልጠራጠርም፣ ግን አእምሮዬ የበለጠ ይጎዳል። እባክህን የበለጠ እንዳልጎዳ አድርግልኝ?" አለችው።

"እቤተሰቦችሽ ቤት ብቻሽን መሆንሽ ከሚያስጨንቀኝ በስተቀር ለኔ አያስቸግረኝም" አለና ተስማማላት። ዘውዱ ስልክ ደውሎ ለበላይሁን እናት ሁኔታውን እንዲነግራቸው ስልክ ቁጥር ሰጠችው።
ያን ዕለት ፍሬሕይወት እንቅልፍ አልወሰዳትም፣ በሀሳብ ስትማስን እንባዋ እየፈሰሰ ትራሷን ሲያርሰው ነው ያነጋቻው። ቤተሰቦቿን ስታስብ፣ ቃለአብንና ሚሚን ስታስታውስ፣ በላይሁንን በዐይነህሊናዋ ስትመለከት... ሌሊቱ ሌሎች ሲነጋ አብሮ ነጋላት።

* * * *

"እኔ የምልህ" አለች ሂዋን በአዲስ ዓመት በዓል ዋዜማ ለመዝናናት ወጥተው ሳሉ። "እሺ አንቺ የምትይኝ" አለ አንተነህ በቀልድ መልኩ።

"እኔማ የምልህ ለምን አገር ቤት አንሄድም?" አለችው ዐዓይን ዐይኑን እያየችው።

"እባክሽን አንቺ ብቻ ሂጂ" አላት ጥቂት አሰብ አድርጎ።

"ለምን? ለምን ብቻዬን ልሂድ አንተነህ? አንተ ቤተሰቦችህን ማየት አትፍልግም እንዴ?" አለችው ቅሬታ እየተሰማት።

"አንች አይተሽልኝ ትመጫለሽ" አላት ባጭሩ።

"አልስማማበትም፤ ለምን መሄድ እንደማትፈልግም አይገባኝም" አለችው ማኩረፏ በደንብ እየታወቀባት። ለተወሰኑ ደቂቃዎች ዝምታ ዋጣቸው።

"ሄዊ! ችግሬን አልተረዳሽልኝም" አላት አንተነህ ቆይቶ።

"ችግሩን ያለመረዳት ሳይሆን መጋፈጥ እንደሚያስፈልግ አምኜበት ነው። ምን እንደሚሰማኝ ታውቃለህ? አብሮ የሚያኖረን ርቀት ይመስለኛል፤ ፍሬሕይወት ቅርብ ብትሆን እኔ በአንተ ዘንድ ቦታ የሌለኝ ይመስለኛል" አለችው።

አንተነህ ደነገጠ፤ ወዲያውኑ ውስጡን መመርመር ያዘ። ለምን መሄድ እንደማይፈልግ አሳምሮ ያውቀዋል፤ በቅርብ ርቀት ሆኖ ፍሬሕይወት የሌላ ሰው ሆና ማሰብን ሊቋቋመው ያለመቻሉ ነው አገር ቤት እንዳይገባ የሚያደርገው። ሄዋን በትክክል ተረድታዋለች። ሊጋፈጠው የማይፈልገውና ሁል ጊዜ የሚሸሸው ሀሳብ ነው።

"ሄዊ! ያን ፈተና ተፈትኜ ሳልፍ ነው ማለት ነው እንደማፈቅርሽ የሚረጋገጠው?" አላት።

"ሊገባኝ አልቻለም አንተነህ፤ ዛሬ እርሷም አንተም ባለትዳር ሰዎች ናችሁ። በአንድ ወቅት ተፈቃቅረው፤ ሁኔታዎች አብረው እንዲኖሩ ያልፈቀዱላቸው ሰዎች እኮ መኖራቸው የተለመደ ነው። ለምንድነው እንዲህ አዲስ ነገር የሆነብህ?" አለችው።
የሚመልስላት ነገር አጥቶ ዝም አለ። ዝምታ እንደማያዋጣው ግን ገብቶታል።

"እሺ ሄዊ! እንሂድ፤ ከሄድኩ ግን ፍሬሕይወትን ሳላያት አልመለስም" አላት ደግሞ የሚያሸንፍበት ነገር ፍለጋ።

"ይሄማ ጀግንነት ነው" አለችው ባጭሩ።

"እንዳገኛት ትፈቅጂልኛለሽ?" አላት።

"እየቀለድክ ከሆነ እኔ እየቀለድኩ አይደለም። ማወቅም የምፈልገው ይህንኑ ነው። ከዚህ በኋላ ብታገኛትና ከፍሬሕይወት ጋር የመሆን ዕድል ቢኖርህ ምን ውሳኔ እንደምትወስን ማረጋገጥ እፈልጋለሁ" አለችው ሄዋን በተለመደው ግልጽ ንግግሯ።

"ይህን ያህል ራሴን የምወድ ሰው ነኝ እንዴ ሄዊ? አሁን ገና የምታውቂኝ አልመሰልህ አለኝ" እርሱም ኮስተር አለባት።

"በሚገባ አውቅሃለሁ፤ ስለማውቅህም ነው የወደድኩህ። ያለኝ እምነትም ከብረት የጠነከረ ነው፤ ግን ለፍሬሕይወት ያለህ ስሜት ያስጨንቀኛል፤ ለእርሷ ያለህ ፍቅር ዛሬም ህያው ይመስለኛል... እናም ለእኔ ያለህን ፍቅር የሚደመስስብኝ ይመስለኛል" አለችው።

"በፍጹም አትጠራጠሪ! ፍሬሕይወትን ባገኛት በጣም ደስ ይለኛል፤ ያለችበትን ሁኔታ ባይም እንዲሁ፤ ግን አንቺን ትቼ ወደእርሷ ለመሄድ በጭራሽ አልፈልግም። እውነቱን ለመናገር ግን እፈራለሁ፤ የፍሬሕይወት ፍቅር ምትሃታዊ ይመስለኛል፤ ይህንን የምነግርሽ አሳምረሽ ስለምታውቂው ነው። ከራሴ መታገል ይጠበቅብኝ ይሆናል እንጂ ትዳሬን እንደማልከዳ እርግጠኛ ነኝ። በዚህ ፈተና ውስጥ ለማለፍ አንቺም ዝግጁ መሆን አለብሽ፤ ልትረጂኝ መቻል አለብሽ" አላት የምሩን።

"ደስታውን አልችለውም!" አለችው ።

እናም አገር ቤት ለመግባት ዝግጅት ማድረግ ጀመሩ። ሻንጣዎቻቸው በአልባሳትና በልዩ ልዩ ቁሳቁስ እየተሞሉ ተቀመጡ።

"ለፍሬሕይወት ስጦታ ይዘንላት እንሄዳለን፤ ምርጫው ደግሞ የኔ ነው። ባይሆን ልኳን በመገመት ታግዘኛለህ" አለችው መነሻቸው ሲዳረስ።

"ቆይ ግን እንዴት ነው ልናገኛት የምንችለው?" አላት።

"እሱን ለኔ ተተወዋለህ" አለችው አሁንም፤ አንተነህ በታመመበት ጊዜ ለፍሬሕይወት እንዲነግራት የላከችውን ዘመዷን እያሰበችው ነበር።

ምርጥ ያሏቸውን ስጦታዎች ገዙላትና ሁለቱም ተደሰቱ። ዝግጅታቸውን አጠናቀው ወደኢትዮጵያ የመብረሪያቸውን ዕለት ሆነ የሚጠብቁት።

* * * *

ወደአመሻሽ ላይ የነበላይሁን እናት ቤት ስልክ ጮኸ። "እየሩስ! እባክሽን ስልኩን አንሺው" አሉ የበላይሁን እናት። እየሩስ ስልኩን አነሳችና "ለእንቺ ነው እማ!" አለቻቸው።

እንደምንም ተነስተው እየተጎተቱ ደረሱና ተቀበሏት። "ሄሎ!" አሉ ስልኩን ወደጆሮአቸው አስጠግተው። እጃቸው በመጠኑ መንቀጥቀጥ ጀምሯል።

"ጤና ይስጥልኝ የበላይሁን እናት" አላቸው ከወዲያኛው ጫፍ ያለው ሰው።

"ጤና ይስጥልኝ፤ ማን ልበል" አሉ የማያውቁት ድምጽ ሆኖባቸው።

"ዘውዱ እባላለሁ፤ ከፍሬሕይወት ጋ ተልኬ ነው" አላቸው።

"ምነው ፍሬ ደህና አይደለችም እንዴ?" አሉት።

"ትንሽ አመም ስላደረጋት ወደቤት መምጣት ትፈልጋለች፤ ቤቱን እንዲያስለቅቁላት አስባ ነበር" አላቸው የቻለውን ያህል ተረጋግቶ።

"እኔን! እኔን ይመመኝ! ልጄን ምን ነካት ይሆን?" አሉ ድምጻቸው ሀዘናቸውን እየተናገረ። ዘውዱ የሚመልሰው አልነበረውም፤ ዝም ሲልባቸው ጊዜ "ታዲያ መቼ መምጣት ታስባለች?" አሉት።

"እርሷ በማንኛውም ሰዓት ለመምጣት ትችላለች፤ እርስዎ ቤቱን ለማስለቀቅ ምን ያህል ጊዜ ይወስድብዎታል?" አላቸው ጥያቄያቸውን በጥያቄ እየመለሰ።

"አሁኑኑ እንነግራቸዋለን፤ ባይሆን ቤት በመፈለግ እናግዛቸዋለን። ደግሞስ ቤቱ ባይለቀቅ እኔ ዘንድ መሆን ትችል የለም እንዴ?" አሉ

የበላይሁን እናት። መልሰ እንደሚደውልላቸው ነገራቸውና ስልኩን ዘጋው።

እየሩስ ስታዳምጥ ቆየችና "እማ! ፍሬ ታመመች ነው እንዴ ያሉሽ?" አለቻቸው።

"አዎን ልጄ እኔ አፈር በሆንኩት!" አሉ ትክዝ ብለው።

"የቀብር ቀን የሰማሁት እውነት ነው ማለት ነው?" አለች ኢየሩስ።

"ምን ሲሉ ሰማሽ?" አሏት እናቷ።

"ባለቤቷ የሞተው በዘመኑ በሽታ ..."

"እንቺ በስማም በይ! ምን ወሬ ነው የምታወሪው?" አሉና ተቆጡ የበላይሁን እናት። "ይህንን የሰይጣን ጆሮ አይስማው!" አሉና ወደነፍሬሕይወት ቤት ሄዱ ለተከራዮቹ ሊነግሩ።

ከአንድ ሳምንት በኋላ ዘውዱ ፍሬሕይወትን ወደቤቷ አመጣት። ቤቱ በሚገባ ተጸድቶ፣ ዕቃዎቻቸው ከታሸጉበት ክፍል ወጥተው ሁሉም ነገር ተዘጋጅቶ ጠበቃቸው። ፍሬሕይወት ሶፋው ላይ ጋደም አለችና ዐይኖቿን ግድግዳው ላይ ተክላ ብዙ ቆየች።

"ምኑ አገኘሽ ልጄ?" አሏት የበላይሁን እናት ወደአጠገቧ ተጠግተው።

"ባለቤቴ በኤድስ ሞተ... የኔም እጣ ፈንታ ያው ሆነ" አለቻቸውና አስድነገጠቻቸው። ዘውዱም በቀጥተኛ ንግግሯ ደነገጠ። ቤቱ ለአፍታ ያህል ፀጥ፣ ረጭ አለ። ቀስ እያለ የፍሬሕይወት ስቅስቅታ ቤቱን ሞላው፤ ሰውነቷ በስቅስቅታዋ ኃይል እየተናጠ አለቀሰች። በለቅሶዋ ውስጥ የምታስበው ሰለአንተነህ ነበር። "አንተነህ እንዲህ ሆኜ ቢያየኝ የቱን ያህል ያዝን ይሆን?" አለች ለራሷ። ሀሳቡ የበለጠ አስለቀሳት። ማንም ሊያጽናናት አቅም አልነበረውም። የበላይሁን እናት፣ እየሩስና ዘውዱ አብረዋት አለቀሱ።

ቆይቶ ግን ዘውዱ ተነሳና ወደአጠገቧ ቀረበ፤ ሊያጽናናት የሚችለውን ያህል ሞከረ፤ አደመጠችው። ትንፋሿ እየተረጋጋ፤ ስቅስቅታዋ እየቀነሰ ሄደ። "ይቅርታ! ረበሽኳችሁ አይደል?" አለች ደግሞ ተጨንቃ።

"አይዞሽ" አላት ዘውዱ።

ሰሞኑን የሰፈራቸው ሰዎች ሲጠይቋት ሰነበቱ፤ ወሬው በአካባቢው ሁሉ ተዳረሰ። ዘውዱና ታረቀኝ ተመላልሰው ጠየቋት፤ ሠራተኛም ቀጠሩላት። ታረቀኝ አንድ ቀን ረዘም ላለ ጊዜ ሲያጫውታት ቆይቶ ሲሄድ ለተወሰነ ጊዜ እንደማይኖር ነግሯት ሄደ። የበላይሁን እናት ደግሞ ታመሙና ዘመዶቻቸው ወሰዷቸው።

አንድ ቀን ገርበብ ብሎ የተዘጋው መዝጊያ ሲንኳኳ እንደተለመደው እነዘውዱ ሊጠይቋት የመጡ መስሏት ራሷን ለማጠናከር ስትሞክር በርከት ያሉ ሰዎች ተከታትለው ገቡ። በጣም ደነገጠች። ሰዎቹ በአካባቢው አልጋ ላይ የቆዩ ህሙማንን የሚንከባከቡ መሆናቸውንና ሊረዷት መፈለጋቸውን ነገሯት። እነርሱ የዕድር መሪዎች መሆናቸውንና አብረዋቸው የሚሠሩ በጎ ፈቃደኞች መኖራቸውን አስረዷት። በሚቀጥለው ቀን ፍቅርተን አምጥተው አስተዋወቋት። ፍቅርተን በአንድ ቀን እጅግ መልካም ወጣት ሆና አገኘቻት፤ ልጇን መሰለቻት ወደደቻት።

ፍቅርተ ደግሞ የጤና ባለሙያዋን ሰናፍቅሽን ይዛ መጣች፤ የሚያስፈልጋትን ሁሉ ያደርጉላት ጀመር። የሚያደርጉላትን ስታስብ "እንዴት የተባረኩ ልጆች ናቸው?" ትላለች ፍሬ። ሰናፍቅና ፍቅር ሁሌም ባይለዩዋት እንዴት ደስ ባላት! እነርሱን ስታይ ወጣትነቷን ታስባለች፤ የቆሙለት ዓላማና አካሄዱ ይለያይ እንጂ ሁሉም ከራሳቸው ያለፈ የሕይወት ዓላማ አላቸው። እርሷ ሕዝባዊ መንግሥት እንዲቋቋምና የሕዝብ እኩልነት እንዲሰፍን ታገለች፤ ብዙዎች የሕይወት መስዋዕትነት ከፈሉ። እነሰናፍቅና ፍቅር ደግሞ በበሽታና ድህነት የሚንገላቱ ሰዎች የተሻለ ሕይወት እንዲኖሩ፤ አለያም የሰላም ሞት እንዲሞቱ ይጥራሉ። ስታያቸው ደስ ይላታል።

እነርሱ ከመጡ ወዲህ በውስጧ ተስፋ ሲለመልም ተሰማት፤ የመለግ ፍላጎት በውስጧ ተፈጠረ፤ "ማን ያውቃል፤ ልጆቼን አገኛቸውም ይሆናል" አለች ለራሷ። ለዘውዱ ስለሰናፍቅሽና ፍቅርተ፣ ስለዕድሮቹም" አወራችለት፤ "እነርሱ አሉኝ፤ ሁሉን ያደርጉልኛል አትመላለስ" አለችው። በአገልግሎት ሰጪዎች ላይ ያላት መተማመን በጣም አስደሰተው፤ ዘውዱን ደስ ሲለው ማየት ደግሞ ለመንፈሷ እርካታን ይሰጣታል።

"ዘውዱ እንዴት የተባረከ ሰው ነው? ባለቤቱስ እንዴት ደግ ሴት ናት? ማን ያውቃል! ሰናፍቅሽ መድሃኒቱን ስታመጣልኝ ጤንነቴ ይመለስና አመሰግናቸው ይሆናል" አለች ለራሷ።

* * * *

እነአንተነህ የጉዞአቸው ዕለት በተቃረበ ቁጥር ጭንቅ ማለታቸው አልቀረም። አንተነህ ፍሬሕይወትን ሲያገኛት ምን ሊሰማው እንደሚችልና ከባለቤቷ ጋር ሲተዋወቅ ሊፈጠር የሚችለውን ሁኔታ ሲያስበው "ምናልባትም ስለኔ ነግራው ሊሆን ይችላል" ይላል። እንዴት አድርጎ ሰላም እንደሚላት ያስበውና የባለቤቷን ስሜት ሊፈታተንበት እንዳይችል ይሰጋል።

ሂዋን ደግሞ ፍሬሕይወት እርሷንና አንተነህና አብረው ስታያቸው ልትናደድ እንደምትችል ታስብና "ይሄ እንኳን ጊዜያዊ ነው የሆነውን ሁሉ ስትሰማ ትተወዋለች" ትላለች፤ አንተነህ በአሸናፊነት መወጣት ሳይችል ቢቀርና ከፍሬ መለየት ቢያቅተው ሊገጥማት የሚችለውን የሕይወት ትርምስ ስታስበው ግን ይጨንቃታል።

ያም ሆነ ይህ የጉዞው ዕለት ጊዜውን ጠብቆ ደረሰ፤ አንተነህና ሂዋን ወደአገር ቤት ለመግባት አውሮፕላናቸው ውስጥ ገብተው የበረራውን ደቂቃ መጠበቅ ያዙ።

አውሮፕላኑ ማኮብኮብ ሲጀምር "አንተነህ! እወድሃለሁ" አለችው ሂዋን።

"እመኚኝ ሂዋን! ከእንግዲህ ምንም ይመጣል ብለሽ አትስጊ፤ እኔም በጣም እወድሻለሁ" አላት።

አውሮፕላኑም ምድርን ለቆ አየሩን እየሰነጠቀና ከፍታውን እየጨመረ ቀስ በቀስ ከደመናው በላይ ዋለ።

አዲስ አበባ በገቡበት ዕለት ሄዋን የመጀመሪያ ሥራዋ ያደረገችው ያንን ዘመዷን መፈለግ ነበር። ቤት ደውላ ላገኘችው ሰው በጣም እንደምትፈልገው ስትነግር ልታገኘው የምትችልበት ቁጥር ሰጧት። ወዲያውኑ ደወለች።

"አንድ ነገር ላስቸግርህ?" አለችው ከሰላምታ በኋላ።

"እነፍሬሕይወት ቤት ሄደህ አድራሻዋን ልታገኝልኝ ትችላለህ? በጣም እፈልጋታለሁ" አለችው።

"ከአንድ ሰዓት በኋላ እደውልልሻለሁ" ብሏት ስልኩን ዘጋው።

አንድ ሰዓት ከአንድ ቀን በላይ የረዘመ መሰላት። የቱንም ያህል ቢረዝምባትም ሰዓቱ ደረሰና ስልኩ ተደወለላት።

"ሄሎ" አለች ስልኩን አንስታ።

"መልካም ዜና አይደለም የምነግርሽ" አላት መልክተኛው።

"ማለት?" አለችው ድንጋጤዋ ከግምት ውጭ ሆኖባት።

"ፍሬሕይወት ታማለች" አላት እርሱም ድምጹ ስሜቱን እየገለጸ።

"በጣም" ነው እንዴ የታመመችው?"

"በጣም ብቻ አይገልጸውም" አላት ተስፋ በሚያስቆርጥ አባባል።

"የት ነች?"

"እቤት"

"መልሼ እደውልልሃለሁ" አለችና ስልኩን ዘጋችው።

ሄዋን ወደኢትዮጵያ ለመምጣት ያሰበችበትን ቀን ረገመችው። አሁን ግን ምንም ማድረግ አትችልም፤ አንተነህ እዚህ ድርሶ ሳያያት ብትሞት ይቅርታ አያደርግላትም፤ ልትነግረው ይገባታል። መፍጠን አለባት።

ሄዋን አንተነህ ወዳለበት ክፍል ገባች፤ ገና ስትገባ "ምን ሆንሽ?" አላት አንተነህ የፊቷን መለዋወጥ ተመልክቶ።

"አንተነህ! አዝናለሁ ፍሬ በጣም ታማለች" አለችው።

"አይሆንም!" አለና ጮኸ።

ሄዋን አንተነህን ለማረጋጋት ረጅም ጊዜ ወሰደባት። ራሷን እንደሃጢያተኛ ቆጠረችው፤ በጣም አዘነች።

"በጣም ይቅርታ አንተነህ! ለዚህ ሁሉ ያበቃሁህ እኔ ነኝ" አለችው ጥቂት ሲረጋጋ ጠብቃ።

"የት ነው ያለችው?" አላት በሰለለ ድምጽ።

"እቤቷ ነው ብለውኛል"

"ሊያደርሰኝ የሚችል ሰው አገኛለሁ?"

"ልጠራው እችላለሁ" አለችና ስልኩን ወዲያውኑ ደወለች።

* * * *

አንተነህ ፍሬሕይወት የተኛችበት ክፍል ሲገባ ዐይኖቹን ሊያምን ስሜቱንም ሊቆጣጠር አልቻለም። "አይሆንም ይህች ሴት ፍሬሕይወት ልትሆን አትችልም" አለ ለራሱ።

"ፍሬሕይወት ናት ነው የምትሉኝ?" አለ ማንን እንደሚጠይቅ ባያውቅም።

"እስኪ ያንን ፎቶግራፍ ተመልከተው፤ አንተ የምታውቃት ፍሬሕይወት ያች ከሆነች፤ አልተሳሳትክም" አለችው አልጋው ላይ የተቀመጠችውና የፍሬሕይወትን ትንፋሽ አሁንም አሁንም የምታየው ወጣት ነርስ ስናፍቅሽ።

እንተነህ የሚሆነውን አጣ፤ አልጋው አጠገብ ተንበረከከና በድን በመሆን ላይ ያለውን ግንባሯን ሳማት፤ አጥንታቸው የሾለውን ጉንጮቿንም እየደባበሰ ሳማቸው። እርሷ የቀረቻት ጥቂት ትንፋሽ እንጂ ምንም አትሰማም። አለቀሰ፤ ወንድ ልጅ የማያለቅሰው የሚባል ዓይነት ለቅሶ አለቀሰ። አልቅሶ ሁሉንም አስለቀሳቸው። እነርሱ ሲያለቅሱ ብዙ ቀን ቢሆናቸውም እንደአዲስ አብረውት አለቀሱ።

ቤት ውስጥ ያሉት ሰዎች ሁሉ ተቆጡት፤ ከተንበረከከበት ተነሳ። ይዞት የመጣው ሰው በግድ ይዞት ወጣ። እንደምንም አድርጎ መኪናው ውስጥ አስገባውና ወደቤቱ መለሰው።

ፍሬሕይውት ትንፋሿ እየቀነሰ ሄደ፤ አካላዊ እንቅስቅሴ አቋረጠች እእምሮዋ ግን ብቻውን ሌላ ዓለም ውስጥ ገብቷል። እናትና አባቷን ያየቻቸው ይመስላታል ግን ሩቅ ናቸው፤ ቢሄዱት የማያልቅ ሰፊ ለምለም መስክ ላይ ነጫጭ ልብሳቸውን ለብሰውና አጠገብ ላጠገብ ሆነው ወደእርሷ የሚመጡ ይመስላታል፤ ግን አይደርሱም። እርሷ ወደእነርሱ ለመሄድ ትሮጣለች ግን በመሃላቸው ያለው ርቀት ይጨምራል እንጂ አይቀንስም። ድንገት ከእይታዋ ጠፉባትና ተጣራች፤ የሚሰማት ግን የለም፤ ማልቀስ አማራት፤ ወዲያው ደግሞ በላይሁንን ያየች መሰላት፤ ገና ልጅ ሳለ የነበረውን በላይሁንን፤ ከዛ ደግሞ ሚሚ፤ ቃለአብና እየሩስ ልክ እንደልጅነታቸው የሚጫወቱ ይመስላታል፤ ሮቤል ራቅ ብሎ ይመለከታቸዋል፤ ተጫውታ ሳትጠግብ ከአጠገቧ አጣቻቸው። ፈቃደን፤ ያንን የጃኬቱን ቁልፎች እስከአንገቱ ድረስ ቆልፎ "አይዞሽ" ያላትን ፈቃደን አየችው፤ ከዛ ደግሞ ልጆቿ እንደድሮአቸው በግራና በቀኝ ተቀምጠው ራሳቸውን የምታሻሽላቸው ይመስላታል፤ ወዲያውኑ ወደውጭ በሄዱበት ዕለት በነበሩበት ሁኔታ አየቻቸው ከሩቅ ታዩአት፤ ለመጣራት ሞከረች የሰሟት አልመሰላትም፤ እየራቋት ሄዱ። ተበሳጨች። ዘውዱ አይዞሽ የሚላት መሰላት፤ ከዛ ደግሞ ታረቀኝ... ብዙዎቹን ጓደኞቿን አየቻቸው፤ ከማናቸውም ጋር ግን የምትፈልገውን ያህል መነጋገርና

መጫወት አልቻለችም፤ አዘነች። በመጨረሻ አንተነህ፤ እንተነህ እየሮጠ ወደእርሷ ሲመጣ አየችውና እርሷም ወደእርሱ ሮጠች። እርሱም እርሷም ይሮጣሉ፤ በመሃላቸው ያለው ርቀት የጠበበ መሰላት ግን አልተገናኙም፤ እጁን ዘረጋላት እጇን ዘረጋች፤ ሁለቱም ተንጠራሩ ሊያያዙ ግን አልቻሉም። በጣም ስትንጠራራ የረገጠችው መሬት ተናደባትና ደነገጠች፤ የሆነ ኃይል ወደላይ ነጠቃት፤ የምትንሳፈፍ፣ የምትበር መሰላት፤ አንተነህ እየነሰ እየነሰ ሄደና ከዕይታዋ ተሰወረ፤ እርሷ ግን የተንሳፈፈች ሄደች...።

ወደሌሊቱ ላይ የፍሬሕይወት የመጨረሻ ሀቅታ ሆነ። የመጨረሻዋን ትንፋሽ ተንፍሳ ለዘለአለሙ አንቀላፋች።

አንተነህ ቀብሯ ላይ ሊገኝ አልቻለም፤ ፍሬሕይወትን ባያት ምሽት ነበር ሆስፒታል የገባው፤ መንፈሱ በመረበሹ ምክንያት ሊያረጋጋውና እንቅልፍ ሊያስወስደው የሚችል መድኃኒት ተሰጥቶት ፍሬሕይወት ለመጨረሻው ስታንቀላፋ እርሱ ደግሞ ለጊዜውም ቢሆን በከፍተኛ እንቅልፍ ውስጥ በሚያቆየው መድሃኒት ቁጥጥር ስር ዋለ።

ለፍሬሕይወት በርካቶች የሚያውቋት ሰዎች እየተሰማሙ በቀብሯ ላይ ተገኝተው አለቀሱላት፤ በርካታ የአበባ ጉንጉኖችም በመቃብሯ ላይ ተከመሩ። አንዲት ሴት ለቅሶዋን መቆጣጠር እያቃታት በፍሬሕይወት መቃብር ላይ የመጨረሻውን የአበባ ጉንጉን አስቀመጠች፤ "ከአንተነህና ከሄዋን" ይላል በአበባ ጉንጉኑ ላይ የተጻፈው።

********** ተፈፀመ *************